Akbaba

MEKTEPLİLER KOROSU:
— Dil yâresini andıracak yâre bulunmaz

MOBİLYALIK
KUMAŞLAR
DEKORASYON MAĞAZASI
BEYOĞLU : 353 — TEL: 40345

SEK VERMUT

Sahibi ve Başyazarı :
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Daimî Yazarları:
★ Orhan Seyfi Orhon, Peyami Safa, Faruk Nafiz Çamlıbel ,Reşat Nuri Güntekin, Hamdi Varoğlu, Zahit Güvemli, Bülent Oran, Nihal Yiğinobalı...

Daimî Karikatüristleri:
★ Togo, Necmi Rıza, Şevki, Nehar, Nuri, Sinan, Niyazi, Fuat Yılmaz, Metin Gökçe...

★

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Ahmet Koçer

★

Abone şartları:

Yıllığı 18 lira, altı aylığı 9 lira, üç aylığı 450 kuruş.
Yabancı memleketlere : Yıllığı 30 lira, altı aylığı 15 lira, üç aylığı 750 kuruş.

Sayısı: 35 kuruş

Adres:

Akbaba Gazetesi
Nuruosmaniye Cad. No: 57
İSTANBUL

★

[Adres değiştirmek, bir lira ücrete tâbidir.]
[Gönderilen yazılar, resimler, basılsın, basılmasın, iade edilmez.]

Telefon:
21811

Eşsiz Salon Mecmuası

AYDABIR KOLEKSIYONU

★ Yaldızlı, nefis bir kapak içinde çıktı ★ 504 sahife ★ 1000 den fazla resim ★ Hikâyeler ★ Şiirler ★ Moda ★ Sinema ★ Spor ★ Röportajlar ★ Roman

Türk edebiyatının en kıymetli imzaları
Aydabir sayfalarında toplanmıştır

Kütüphanemizin en kıymetli eseri
Salonumuzun en zarif süsü !

Fiatı 8 Lira

Cilt kapakları

Hazırlanmıştır

Fiatı 250 Kuruş

000341 342

Akbaba

Sayı : 44 — Cilt : 2 — 15 OCAK 1953 ★ Perşembe günleri çıkar, siyasî mizah gazetesi ★ Sahibi : Yusuf Ziya ORTAÇ

İnsaf!..

Karşı yaka, geçen yaz da susuz kalmış. Evet... Hasköyde tifo çıkmış. Evet... Ekmekler henüz düzelmemiş. Evet... Eğer, dünya işlerimize, hep bu iğne deliğinden bakarsak, evet, evet, evetler bu sütuna sığmaz. İsterseniz bu bahsi sahici bir şakayla kapatayım: Dün gece kulağıma bir sivrisinek sesi geldi. Evet!

Fakat memlekette, toprağa sığmıyan bir bereket var: Vatan haritası başak başak yeşeriyor. Ekmeğini yabancı topraklardan istiyen Türkiye, iki yılda dünyanın buğday anbarlarından biri oluverdi.

İki yüz milyonun üstüne güç çıkan devlet bütçesi, şimdi iki milyarın üstünde.

Dün, mısır ekmeğinin açlığını çeken bu bölgeler, bugün: «Çimento isteriz!» diye haykırışmaktadır.

Geceden gündüze, kıştan yaza geçercesine, apayrı, bambaşka bir uyanışla, bir silkinişle, köylerimiz, kasabalarımız çağ değiştiriyor.

Artık, yollara sığmıyoruz, trenlere sığmıyoruz, vapurlara sığmıyoruz.

Düşününüz bir kere: Yalnız elektrik işlerine yatırılan servet 400 milyon lirayı aşmış... Bir kaç yıl sonra, tezgâhlarımızın işlenmiş maddeleri, topraklarımızın ham maddeleriyle yarış halinde olacaktır.

Dış politikada, canlı ve hareketli Türk görüşü, hâkim ve uzlaştırıcı bir rol oynuyor. Yunanistanın sağ, Yugoslavyanın sol elini tutarken, güney komşularımızla kalp kalbeyiz.

Dün - evet, dün - Türkiye, Atlantik Paktının açılmıyan kapısından geri dönmüştü.

Bugün - evet, bugün - Amerika Cumhurbaşkanı, sesinin şehadet parmağiyle bizi bütün dünyaya gösteriyor:

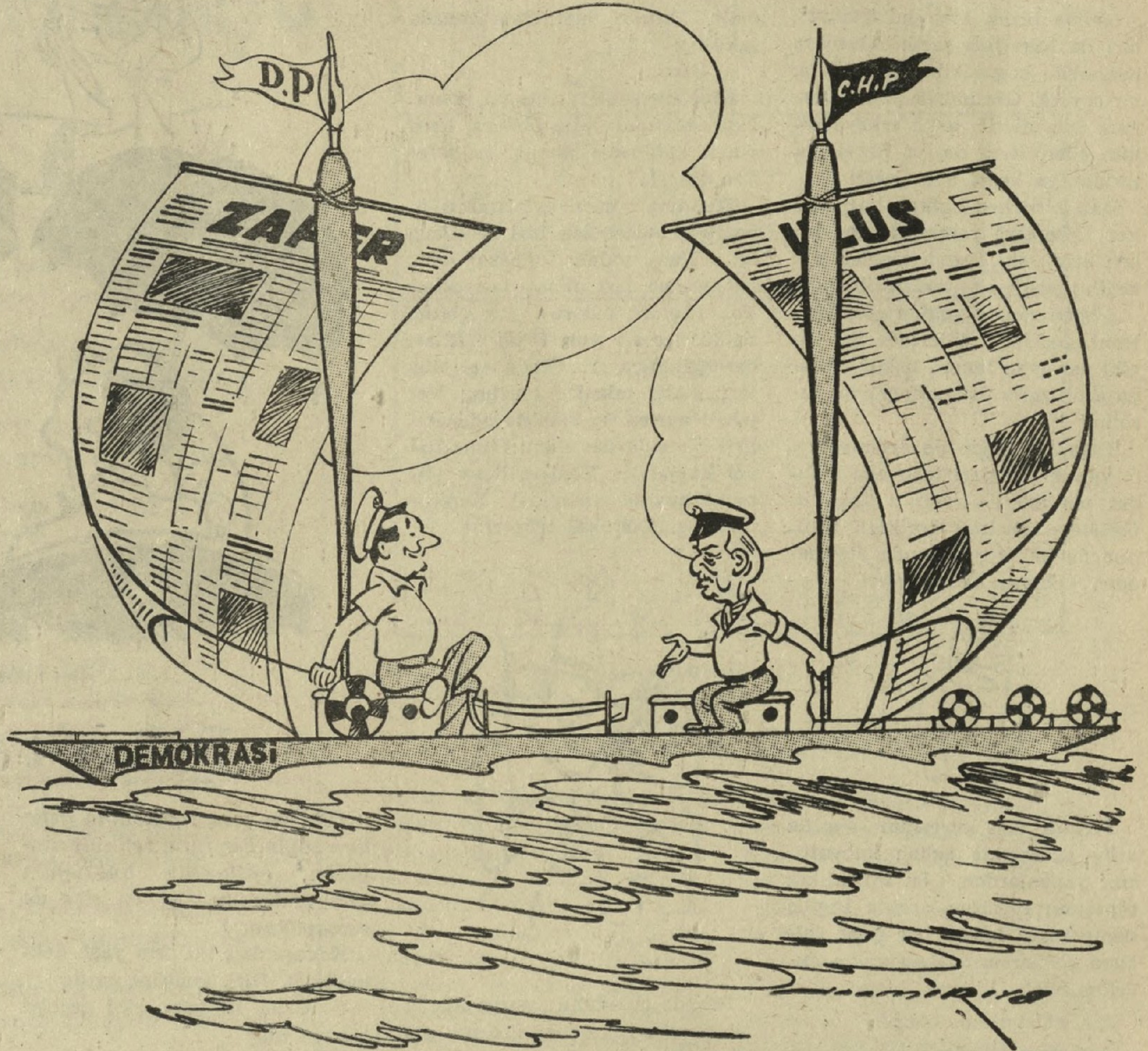
— «Kudret ve kuvvet kalesi Türkiye!»

Öte yanda, Rüyam kotrası, anafora yelken açıp, gümrükten geçivermiş...

Balıkesirde arılar, bal alacak çiçeği görünce, kovanlarından fırlayıvermiş...

Eh, insaf artık, muhalefet partileri de büsbütün mevzusuz bırakılacak değil a!..

Yusuf Ziya ORTAÇ

Liderler — Geminin selâmeti için bu yelkenleri biraz indirelim!..

İnsanla Ayı

Hakâri'de ayının biri... İnsan değil, dikkat edin, ayının biri! - bir köylü kızına âşık olmuş! Hem de öyle şimdiki tabancalı, bıçaklı âşıklardan değil, sahici âşık, hak âşıkı! Ayıcık ne yapsın? Parası yok ki ağırlık verip kızı alsın! Derdini kimseciklere anlatamaz, dinletemez. Ormanlarda ırlayıp duruyormuş!

Ayı, bu minval üzere yanıp tutuşurken, bir gün bakmış ki, sevgilisi ormanda yalnız! Hemen koşup kucaklamış. Kılına hata getirmeden inine götürmüş. Orada altına yumuşacık yapraklardan bir döşek sermiş. Belki kızın kendi evindekinden daha rahat bir döşek! Önüne çeşit çeşit yemişler koymuş! Belki kızın kendi evinde yediğinden daha güzel bir yemek! Karşısına geçmiş, şefkatle, muhabbetle, hayranlıkla yüzüne bakmaya başlamış. Belki kızın anasından, babasından görmediği bir muamele! Sade pek fazla aşkı coşunca buruncuğunu uzatıp biraz koklayıveriyormuş, o kadar!

İşte, ayının yaptığı bu! Şimdi gel gelelim insan oğlununkine:

Kızı, ayının kaçırdığını duyan köylüler toplanıp konuşmuşlar : Elin ayısına kız mı verecekler? Öyle ağırlıksız, bedava kız almak nerede görülmüş şey? Yağma yok! Hattâ, kız razı olsa bile bu iş yine olmaz. Medenî kanuna aykırı! İmam nikâhı da caiz değil! Kızı geri almaya karar vermişler. Ama nasıl? Ayı, sevgilisine kul köle olmuş, bir dakika yanından ayrılmıyor ki! İne girip zorla elinden almak da kimin haddi? Nihayet bizim o meşhur çaremize hileye başvurmuşlar. Birleşmiş Milletler Anayasasındaki insan haklarından hiç birinin ayılara tatbik edilmediği malûmdur. Ne mesken masunluğu, ne can, ne mal dokunulmazlığı, ne de herkesin daha iyi bir hayat yaşamak hakkı!

Bir koyun kesip derisini inin önüne koymuşlar. On, on beş kişi silâhları doldurmuş, beklemeğe başlamışlar. Et kokusunu alan ayıcık başını ininden çıkartır çıkartmaz on, on beş tüfek birden patlamış. Kafasından kanlar akan âşık ayı, bağırarak ormanlara dar kaçmış. Köylüler de inde, yumuşak döşeğinde naz uykusuna yatan kızı alıp gitmişler...

İşte, insanoğlunun da yaptığı bu!

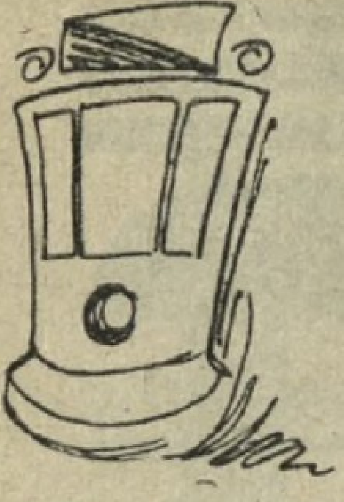
Ben, bu olmuş vak'ayı gazetede okuduktan sonra, vicdanımda bir jüri heyeti kurdum. Bu işi muhakeme etmeğe başladım:

Bir tarafta, aşktan, şefkatten, merhametten, dürüstlükten anlayan insan oğulları, bir tarafta da bu âşık ayı!

Neticeyi söyliyemiyeceğim. İnsan olmaktan utanıyorum!

Orhan Seyfi ORHON

000342

Tramvay

Galiba bizim İstanbul tramvay ları da hürriyeti seçti: Durakta beklersin, beş dakika, on dakika, bir çeyrek. Görünürde yok!.. Derken, üçü, dördü, arka arkaya sökün eder. Hem de, ya hepsi fıstıkidir, ya hepsi nar çiçeği!

Bazı binerken kalkar, bazı iner ken... Bereket versin zamane kız ları atik, eski hanım nineler gibi değil, toplıyacak etekleri bile yok.

Zaman zaman yoldan çıkarlar... Hani, geceleri önlerinde iki göz gibi parlayan fenere bakıp: «Acaba canlı mı?» diyeceği geliyor insanın!

Tramvay deyip de geçmiyelim, o, yalnız insanları taşımağa mahsus bir nakil vasıtası değildir: Gazeteye sarılmış torikten tutunuz da ceket yakasında seyahat eden kehleye kadar taşır!

Fukara can kurtaranı simitle arka sahanlıkta sabah kahvaltısını yapanlardan, ön sahanlıkta piposunu tüttüren sahte İngiliz damgalılara kadar her çeşit yolcuya rastlarsınız: Gecekondu güzeline bile!

Bir külhaninin, hani:

Asmalarda üzüm,
Yosmalarda gözüm!

Türküsüne yaptığı nazîreyi hatırlıyor musunuz:

Aksaraydan tramvaya binilir,
Beyazıtta gebe kalıp inilir!..

Eeey efendim, demokrasi var şimdi: Hiç olmazsa «çeşnisi helâl» diyor millet!

İstiklâl caddesinde, gazetenin bile artık: «Matraaaak!..» diye satıldığı hürriyet devrinde yaşıyoruz çok şükür!.

Tramvay yolculuğu deyip geçmemeli. Çeşitlisi vardır:

Önden mi bineceksin?.. Mercan arsası kabadayılarından gibi, kaş çatık, vatmanın «yasak» ına kulak asmadan atlamalı!

Anafordan mı seyahat edeceksin?. Biletçinin durumuna göre vaziyet almalı!

Ayak üstü kırıştırmacı esnaf dan iseniz, aman dikkat!.. Mutlaka âr damarı çatlamamış, namuslu aile kadını olmasına dikkat ediniz: Öyleleri, ilk istasyona kadar, alı al, moru mor, dişini sıkıp susar ve ilk durakta da kendini sokağa atar!.. Ammaaa, eğer çattığınız yosma, sizin dişiniz ise, yan dınız... Elinin tersini suratınızda şaklatıp:

— Ulan...

Diye bayrakları açtı mı, tramvay istasyonda bile olmasa, kendinizi kaldırıma atmak bu sefer size düşer!..

Efendim, tramvaylarımızın önemli ödevlerinden biri de ilâncılık... Hani, yalan olmasın ama, müşteriden çok ilân taşıyorlar: Yok (Şeftali balosu), yok (Mum söndü gecesi) yok (Plâj dostları derneğinin çayı)... Ötede terzi ilân ları: (Altı taksitte kostüm: Her taksit ayrıca üç taksitte ödenebilir!) Karşıda ilâç ilânı: (Hacı Bayer hapları)!.. Yeni evlilere: (Demirol kuvvet macunu)!.. Kapının üstünde (Düdüklü tencere)!..

Nerede olduğunu şaşıran küçük bir çocuk, yanındaki kadının eteğini çekerek sordu:

— Anne, burası neresi?. Kapalı çarşı mı?.. Haa, anne?..

Hani, Bektaşiye bir deve gösterip sormuşlar:

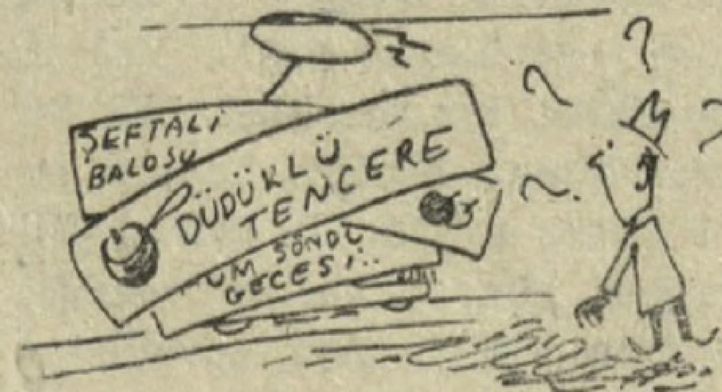
— Erenler, bu nedir?..

Düşünmüş, düşünmüş:

— Vallahi demiş, dünyada görmediğim bir hamamla bir cami kaldı... Herhalde ikisinden biri olacak!

Baba erenler sağ olsaydı acaba bizim tramvaylara ne derdi?..

AKBABA

GÖRENLER SÖYLESİN

Bir boşanma dâvasında, yargıç yüz kiloluk kadının sıska kocasına sordu;

— Karınız on senedir beni yedi bitirdi diyor, ne dersiniz?

Adamcağız, boynunu büktü:

— Ne diyeceğim hâkim bey? Siz de görüyorsunuz işte!

ŞEHİR TİYATROSUNUN DAMI AKIYOR (Gazetelerden)

— Kim kime gülsün!...

Film tenkidi

(Geçen gün tramvayla gelirken şöyle bir filim tenkidi dinledim, enteresan bulduğum için notlarımı aynen size de sunuyorum:)

Konuşanlar, iki orta yaşlı delikanlıydı. Biri, öbürüne sordu:

— Ulan, Rüzgâr gibi geçti'yi gördün mü?

— Ah. Daha başlamadı ki göreyim.

— İki papelmiş.

— Tabiî. Ama iki seans da sürüyor. Avantajı var.

— Doğru, ben Kalbimin Ateşi'n deydim dün.

— Güzel mi?

— Kim, Kalbimin Ateşi mi?

— Hıı. Oradaymışsın ya. Bana en hoşuna giden sahneleri anlatsana.

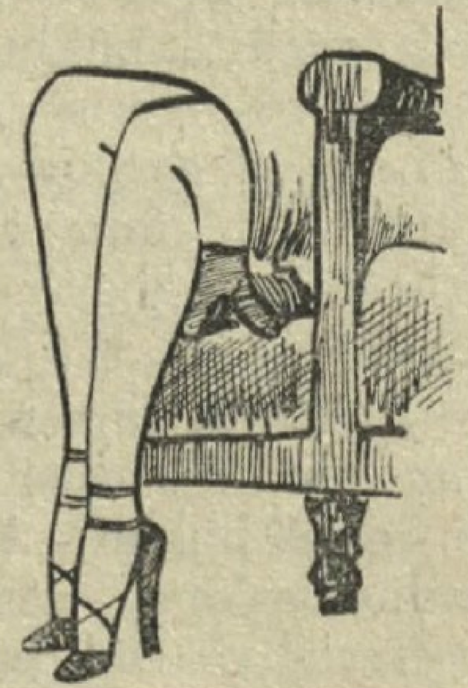
— Anlatayım: bir kere, karının bacaklarına bittim. Şöyle benden tarafa bir uzatmıyor muydu, naylon musun be mübarek... mâfoldum billâhi. Sonra, bir öpüşme sahnesi geçti; Allah inandırsın, arka sıralardan hep: «ye beni ye.» diye bağırdılar âbi... Herif karıyı kollarının arasında kütür kütür kütürdetirken, bütün salonda sanki sesi duyuluyordu be... Vay anasını. Ulan beş dakika mı sürdü, on beş mi, farkında bilem olmadık.

— Hani ya sinemalarda öpüşmeler yirmi saniyeden fazla sürmezmiş diye yazıyordu geçen gün bir gazetede...

— İnanma ulan, onlar gazeteci palavrası. Kim dinler? Gözümle gördüğümü anlatıyorum ben sana. Benim gözüme mi inanacaksın, yoksa gazetenin palavrasına mı?..

— Eeee, sonra?

— Sonra, kadın sırtından mantosunu çıkardı. Ilıklığını biz bile hissettik Allah belâmı versin ki... Ondan sonra yine bir sokuldular birbirlerine. Derken efendim, en can alacak yerinde, yani herif karıyı kollarının arasına alacakken ışıklar yanıvermez mi? Antrakmış meğer. Ama herkes kızdı. Öyle

fena yerine rastlıyor ki bazan...

— Filmin ikinci yarısında ne oldu?

— Ha, hiç. Öyle anlatılacak bir şeyler olmadı. Zaten ondan sonra filmi seyrettik...

— Bu söylediklerin filmde değil miydi ulan?

— Yok be... Ben sana yanımda ki koltukta oturanları anlatıyordum!...

— **İstanbul Muhabiri** —

000344

TATLI-SERT

Günaltaydan İnönüye

— Neşatî gibi —

«Gittin amma ki kodun hasret ile cânı bile»
İstemem sensiz olan Meclis-i âyânı bile!

Köşke sensiz bakamam Çankaya âteş görünür,
«Gül-i handanı değil, serv-i hıramanı bile!»

kürsiden şevk ile bir methedeyim zatını ki,
Sana oy vermeye koşsun D. P. erkânı bile!

Kim senin karşına çıktıysa tutup alt ettin,
Korkutursun o Koraltan denen arslanı bile!

İlk defa bir otodan atlatarak Özyürük'ü,
Sen çıkardındı hükûmetteki buhranı bile!

Baktı, yok başkaca bir çare Nasuhioğlu
Bırakıp gitti Adaletteki dîvanı bile!

Türlü sözler çıkarıp zorladın istifaya
Herkesin sevdiği Özsan gibi insanı bile!

Samedin ot tıkadın çan çan ederken çanına,
Sus pus ettin de oturttun Karaosman'ı bile!

Tatlı sözlerle özürler diletip Kongrana,
Yine sensin getiren Başbakan Adnanı bile!

Hey, ne dâhisin efendim ki siyasette senin
Şöhretin geçmede Bismark'ı, Taleyran'ı bile!

Truman hayret edip parmağı ağzında kalır,
Nâm-ü şânın aşıyor koskoca ummanı bile!

Hitlerin gönlünü teshir ederek ilminle
Dost edindin nice yıl kendine Almanı bile!

Bir semender kesilip harp ateşinden geçtin,
İstesen cennet edersin bize nîranı bile!

Sana nisbetle o Çörçil çömez olmaz hattâ,
Sen dururken ona çok diplomat ünvanı bile!

Yurdu sulh üzre yaşatmak!... Bu da bir iş mi sana?
Bastırırsın dilesen Çindeki isyanı bile!

Şef olup on iki yıl gonca gül ettin vatanı,
Seni yâdetmede bülbüllerin efganı bile!

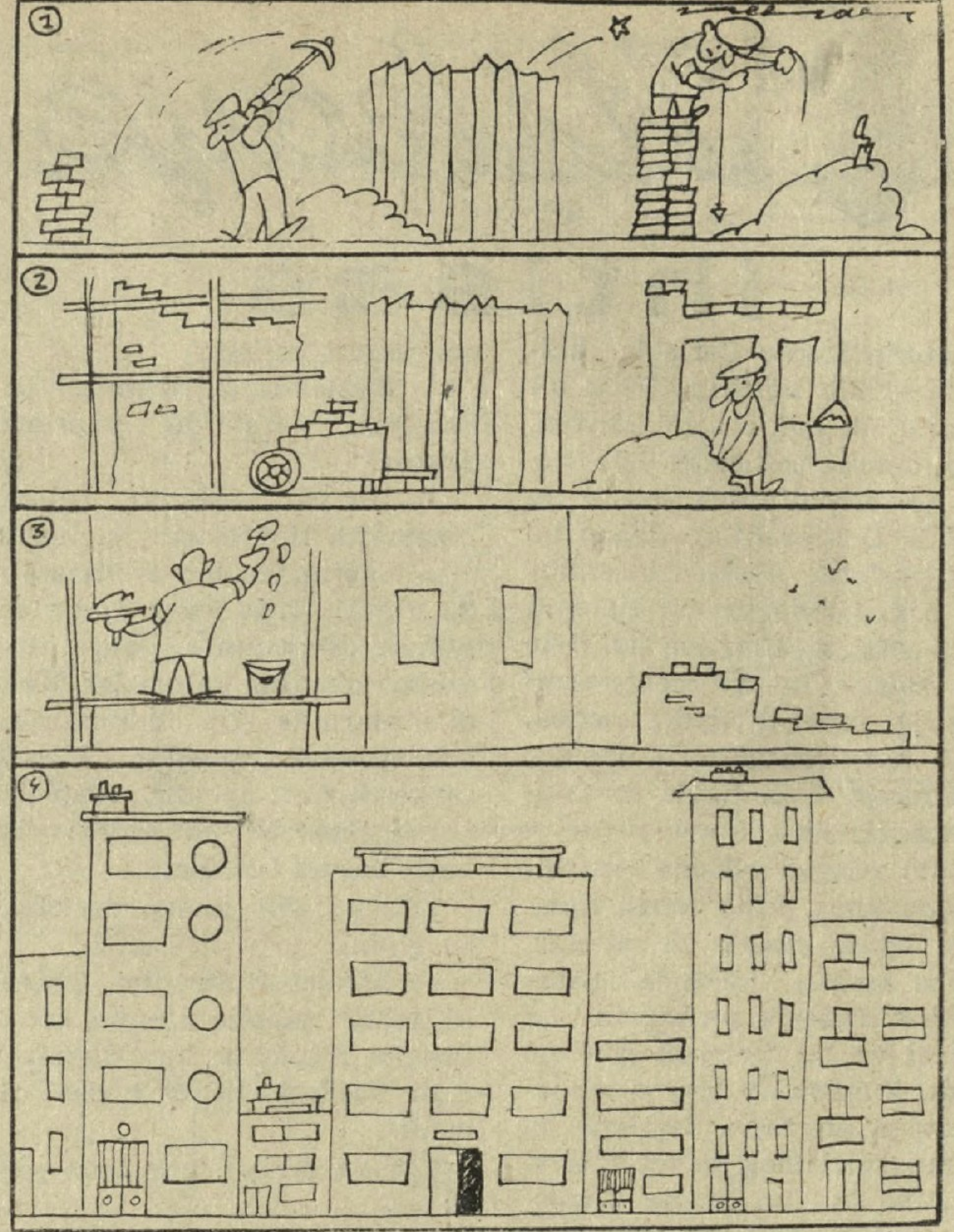
Yol açıp, arsa alıp, villâ kurup yükselttin,
Şahsının himmetidir Taşlık'ın ümranı bile!

Şu trenler sana hasretle çekerler içini,
Savururlar bacadan âteş-i hicranı bile!

Seni Şeflikten atanlarda dirayet mi olur?
Yok o bîçarelerin zerrece iz'anı ile!

Hele bir kerre seçilsin göreceksin, Fiske,
Yok o bîçarelerin zerrece iz'anı bile!

FİSKE

İmar sistemimiz!...

Suikast!

İttihat ve Terakkinin ilk zaman larından itibaren Lûtfi Fikri bey şiddetle muhalefete geçmişti. Gazete çıkarıyor, mecliste hücumlar yapıyor, hatırına geleni yazıyor, ağzına geleni söylüyordu. Bu sıralarda kendisi gibi muhalefet edenlerden biri vardı: Zeki bey.

Bakırköyünde oturan Zeki, bir gün meçhul bir şahıs tarafından öldürüldü. Lûtfi Fikri bey de Yeşilköyde oturuyordu. Bu hâdiseden fena halde ürktü. Yapılacak bir suikasde karşı kendisini muhafaza etmek maksadiyle beş altı tane cesur Rizeli bulup köşküne yerleştirdi. Gûya bununla emniyet altında yaşıyordu.

Bir akşam Talât Paşa, Yeşilköyde oturan kabine erkânınandan bir zata misafir gitmişti. Lûtfi Fikri beyin köşkünün önünden geçerken bu Rizeli muhafızları gördü. Biraz sonra Lûtfi Fikri beyi davet etti.

Havai bir kaç sözden sonra Talât Paşa sordu:

— Kuzum Lûtfi Fikri bey, sizin köşkte bir alay Rizeli var, bunlar ne iş yapar?

Lûtfi bey, biraz tevile çalıştı, fakat sonra itiraf etti:

— Zeki bey vak'asını biliyorsunuz, böyle bir suikasde karşı beni muhafaza ediyorlar.

Talât Paşa, neşeli bir tarzda gülmeğe başladı.

— İlâhi Lûtfi Fikri bey, dedi, biz seni öldürmek istesek bu adamlardan birine vurdururuz, beyhude masraf etme canım, rahatına bak!

BİR FAKİR ŞAİRİN MACERALARI...

— İşte, «Deniz kıyısı» adlı şiirimden iki mısra!...

000345

Hikâye

İhtisas

Onunla Monte Carlo'da kaldığım otelde tanıştım. Türk olduğunu ilk bakışta anlamıştım. Ama onunla tanışmak için heves gösterişimin tek sebebi bu değildi. Doktor Ruhi Alagan bu nevî yerlerde görülen insanlardan o kadar apayrı bir tipteydi ki bu sefahat cennetine (ki öyle bir adamın buna «cehennem» diyeceği gayet tabiiydi) neden, nasıl, hangi rüzgârlarla düşmüş olabileceği fena halde merakımı tahrik etmişti.

Ruhi Alagan ellisine merdiven dayamış, ufak tefek, kafasının tepesi çıplak bir adamdı. Pembe matrûş yüzünde babacan bir ifadeyle pırıldıyan iyi gözleri ve bir kelebek gözl'iğü vardı. Bundan on beş, yirmi sene evvel bir taşra şehrinde bu adama rastlamak gayet tabiiydi. Ama bugün, Monte Carlo'nun en lüks otellerinden birinde.... asla!

Doktor Alagan otel müşterileri tarafından besbelli pe'k seviliyordu. Herkes onu gülümsiyerek selâmlıyordu. Bir vata ı-daşın yabancı memleketlerde bu derece sevilmesi beni memnun etti. Hele tanıştığımız zaman sempatikliğinin sadece görünüşüne münhasır kalmadığını, şahsiyetinin de pek cana yakın olduğunu anlamakta gecikmedim.

Hele sohbeti son derece tatlıydı. Onunla konuşmağa başladığımız zaman, görünüşünün tamamen aldatıcı olduğunu görüyordunuz. Zira Doktor Ruhi Alagan kendi halinde, halim selim, hazık bir aile doktoru, dünyadan elini eteğini çekmiş bir aile babası olmaktan çok uzaktı. Şimdiye kadar hiç evlenmemişti. Ve nüktedan, bilgili, biraz da ekzantrik bir dünya, hattâ bir salon adamıydı. Dünyanın bir çok yerlerini gezmişti. En sevdiği mevzuun da «Kadın!» olduğunu o akşam öğrendim.

Otele bir Amerikalı yüzbaşı gelmişti. Bu sevimli, açık sözlü, askerle daha o akşam tanıştık. Amerikalı da besbelli ufak tefek Türk doktorundan hoşlanmıştı. Bir aralık:

— İhtisasınız ne üzerinedir, Doktor Alagan! diye sordu.

Bir hayli şampanya içilmiş olduğu için etrafta daha samimî bir hava esiyordu. Ruhî Alagan çehresinin munis ifadesini büsbütün değiştiren çapkınca bir göz kırpışla:

— Operatörüm, diye cevap verdi. Maamafih asıl ihtisasımın kadın anatomisi üzerinde olduğunu itiraf ederim.

Hepimiz güldük. Amerikalının gözleri parladı:

— Meslekdaşız, desenize! İhtisasınızı nerelerde yaptınız, doktor?

— Bir çok yerlerde, oğlum. Maamafih doğrusunu isterseniz memleketimden hiç ayrılmasam da olurdu. Zira Türk kadınları sadece dünyanın en güzel kadınları olmakla kalmazlar. Kendi aralarında tip bakımından çok tenevvü arzeder. Meselâ çerkes kızları ayrıdır... Tatarlar bambaşka... Yörük kızları ise başlı başına bir âlem...

Yüzbaşı: «Hiç cenup denizlerine gittiniz mi?» diye sordu.

— Maalesef, efendim. Oradaki tetkik sahalarının ne kadar zengin olduğunu hep duyarım. Ama yazık ki henüz kısmet olmadı.

Yüzbaşı derin derin içini çekti:

— Bahama adaları meselâ! Yeryüzünde bir cennettir oraları! O ne bolluk, o ne renk zenginliği! O ne münbitlik!

Doktor Ruhî biraz sabırsızlanarak: «Sadede gelelim» diye mırıldandı.

Yüzbaşı yaşlı doktorun zaafının kendisininkinden daha şiddetli olduğunu kestirmişti. Hafifçe gülümsiyerek sadede geldi:

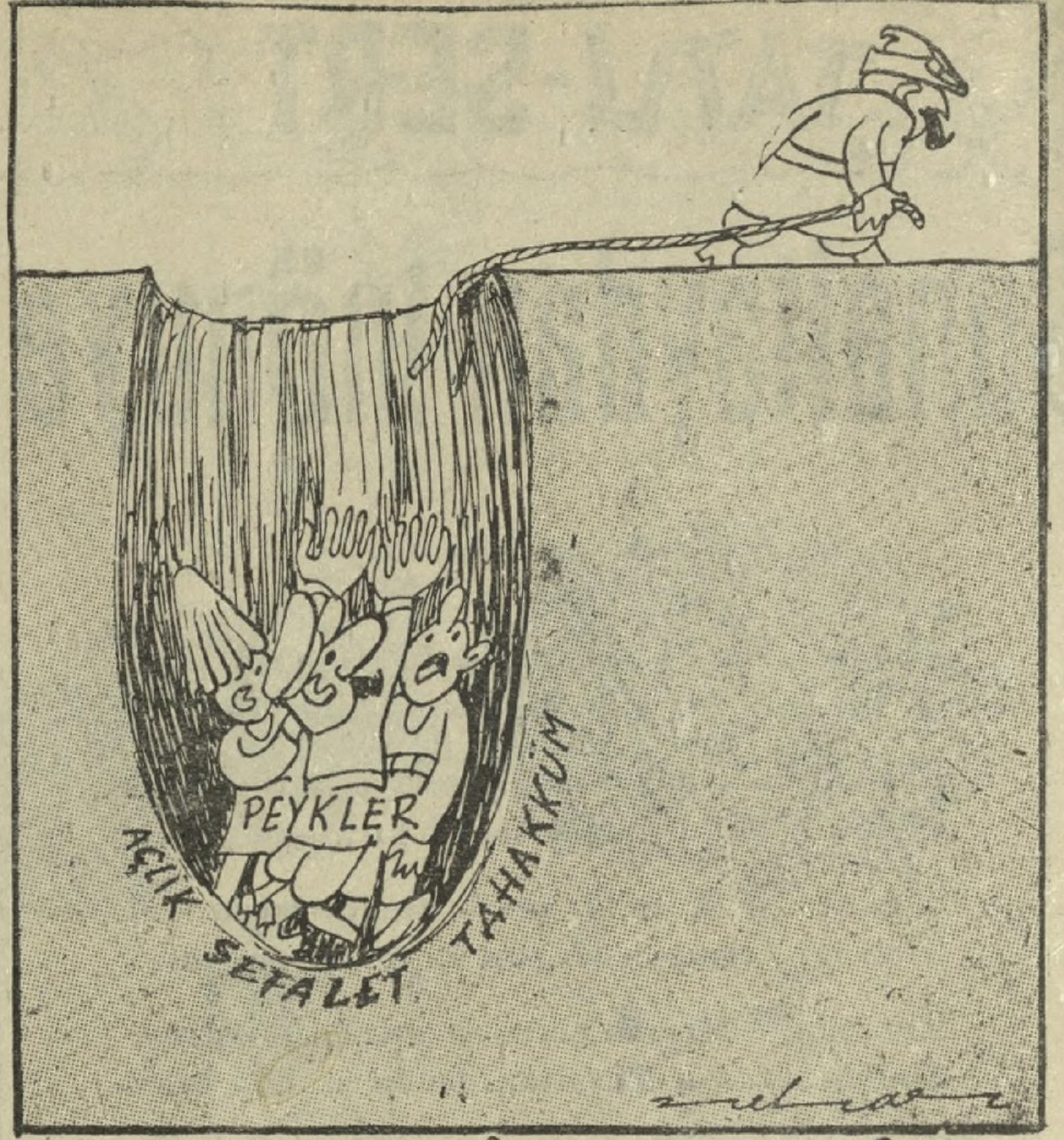
— Daha iki sene evvel oradaydım. Yerli kızların derede bir yıkanışlarını seyrettim ki sormayın! Anadan doğma çıplaktılar. Dalların yeşil gölgeleri bronz renkli vücutlarına vurmuştu. Oradaki ağaçların yeşili de ne yeşildir ya! Ormanda vazifeyle geziyordum. Orada yetişen bir nevi nebatın lifleri elektrik mühendisleri için son derece kıymetlidir. Beni de ormanlarda gezip o lifler hakkında bir rapor hazırlayayım diye göndermişlerdi.

Doktor Ruhî:

— Raporunuzu başka bir zaman anlatırsınız, sevgili evlâdım, diye onun sözünü kesti· Bahama adalarında sizi de beni de daha çok ilgilendirecek mevzular mevcuttur sanıyorum.

Amerikalı yüzbaşı:

— Ne demek istediğinizi anlıyorum, muhterem doktor, dedi; Bu kızlar besbelli melezdiler. Bahama adalarının tarihçesine âşina mısınızdır, bilmem. Ama oraya ilk giden beyazlar Don Ricardo Colorado Y. Maduro'nun korsanlarıydı. Bu korsanların izine bugünkü güzel Bahama melezlerinde hâlâ raslanır. O ne güzellik.. Tropik meyvaları gibi ışıltılı, dolgun, güneş kokan vücutlar...

İPİ İLE KUYUYA İNENLER!..

Doktor Alagan hafifçe içini çekti:

— Demek derede, çırıl çıplak yıkanıyorlardı???

— Evet... Ormanın en kuytu köşelerinden biriydi.. Yüksek sakız ağaçları rüzgârda hışırdıyordu. Bu ilâhî hışırtıdan ve ara sıra bir kuş sesinden başka seda duymak kaabil değildi Zaman ve mekân mefhumlarından tamamen uzak gibiydik...

Doktor Alagan:

— Evet, evet. dedi. Ama biz hikâyemize devam edelim.

— Vallahi hikâye demek pek uygun kaçar mı bilmem...

— Öyleyse hikâye demiyelim, ama siz gene anlatın.

— Pekâlâ... Demin de dediğim gibi ormanın bu kuytu köşesinde ansızın sesler duydum. Biraz ilerideki ağaçlar arasından bir küme yerli kızı belirdi. Ömrümde bu kadar çok güzel mahlûkun bir araya geldiğini görmemiştim. Ciltleri tunç rengindeydi. Siyah, ışıltılı saçlarına parlak renkli çiçekler takmışlar ve bellerine dallı güllü, kısa birer basma parçası sarmışlardı.

— Bacakları çıplaktı demek?

— Kısmen. Etekleri pek dizlerine inmiyordu. Hepsi de müstesna derecede güzeldi Gülüp söyliyerek, kendi aralarında oynaşarak ilerlediler. Biraz sonra kulağıma bir su şırıltısı geldi ve berrak, billûr gibi bir dere meydana çıktı. Kızlar hemen basma eteklik'lerini de çekip çıkardılar ve çırıl çıplak kaldılar.

— Eee?

— Tam o sırada içlerinden biri beni görmez mi?

— Ne oldu?

— Beni gören en uzun boylularıydı! Yarab ne vücut' Heykel gibi bir şey! O en önde olduğu halde hep birden bana doğru koşmağa başladılar.

Ufak tefek doktor derin derin içini çekti: Haz, iştiyak ve hasedin karışmasından meydana gelmiş bir seda... Amerikalı sözüne devam etti:

— Bir anda etrafımı aldılar. Hemen kollarını bana sardılar ve beni rasgele öpmeğe başladılar. Boynuma kollarıma sarılmak için yer bulamıyanlar bacaklarıma sarılıyorlardı. Öpmesini nasıl da biliyorlardı, kâfirler!

Şimdi Ruhî Alagan'ın geniş alnında ufak ufak terler boncuklanmıştı. Kısık, tuhaf bir sesle:

— Eee? diye sordu.

Yüzbaşı: Kendimi onlardan kurtarana kadar neler çektim, bilemezsiniz, diye cevap verdi. Ahtapot gibi, kolumu kurtarsam bacağımı kaptır:yordum. Nihayet, en nihayet kurtulabildim. Hemen tabanları yağladım ve oradan...

— Yalan!

Doktor Alagan yerinden fırlamış ve yumruğunu var gücüyle masaya vurmuştu. Gözleri ateş püskürüyordu:

— Yalan söylüyorsun işte! Düpedüz, alçakça bir yalan!

Ve hâlâ, «Yalan! Yalan!» diye bağırarak salonu terketti.

Hemen arkasından seğirttim.

Holde otelin kâtibini bir köşeye çekmiş, heyecanlı heyecanlı konuşuyordu. Yaklaştığımı farketmedi bile. Otel kâtibinin:

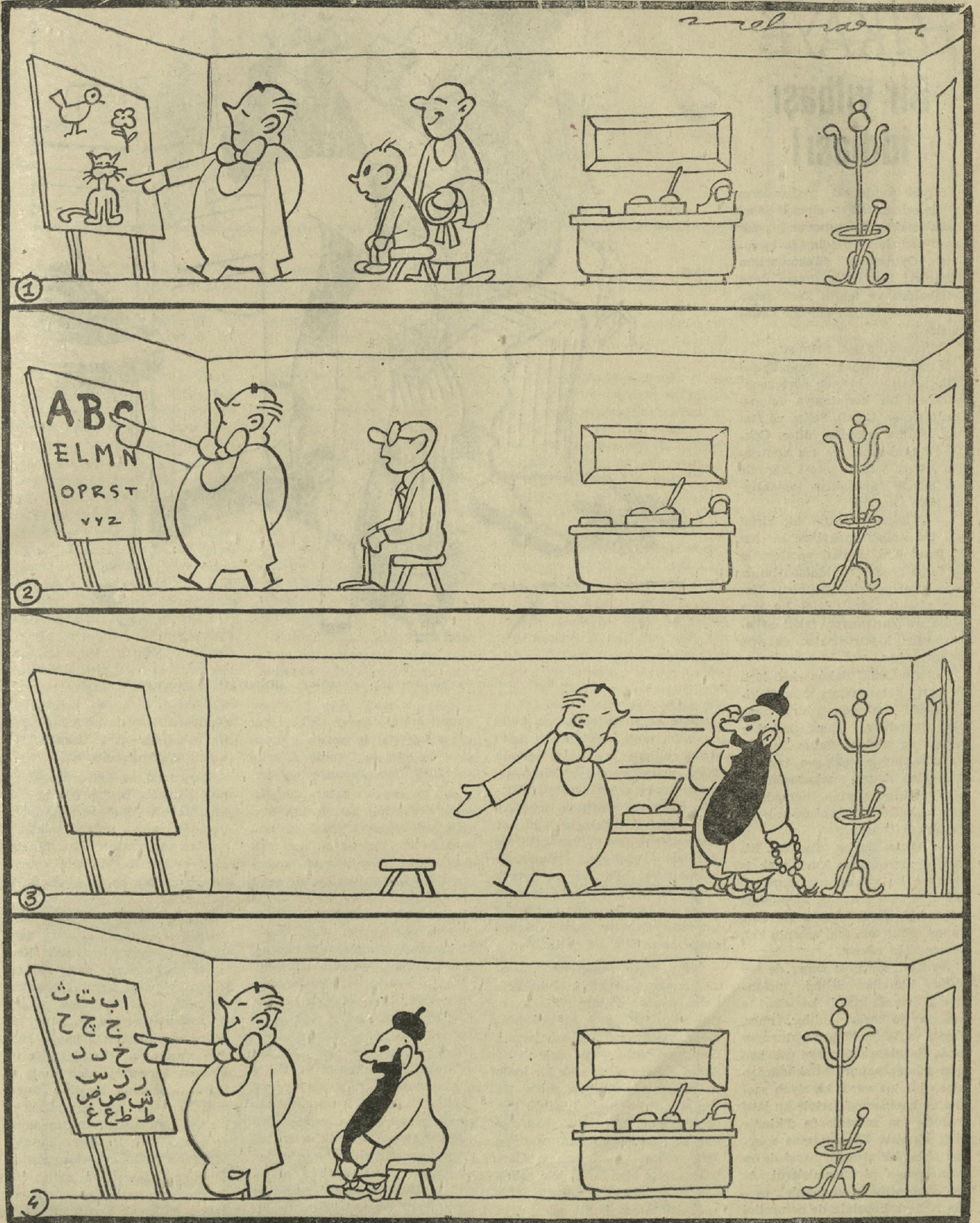
— Zannedersem Puerto Rico yoluyla da gidilebiliyor, efendim, diye cevap verdiğini duydum: Hemen yarın hareket etmek istiyorsunuz, öyle mi?

Doktor Ruhî Alagan besbelli ihtisasını tamamlamak için acele ediyordu.

000345

Üstadın maceraları

[Üstad, hayatımıza karışan bir tiptir. Sanatkâr arkadaşımız Nehar, zeki çizgileriyle ona şahsiyet verdi. Bu sayıdan itibaren «Üstadın maceralarını» seyredeceksiniz.]

Üstad göz doktoru!

000347

HİKAYE

Bir yılbaşı iddiası!

Büyük caddedeki mağazaların vitrinleri kırmızı elbiseli Noel babalar ve ipliği tutturulmuş pamuk parçaları ile dolmağa başlamıştı. Oyuncakçı dükkânlarının vitrinleri her zamankinden daha kalabalıktı ve tebrik kartı satan işportacılar zengin olmağa başlamışlardı.

Yılbaşına on gün kalmıştı...

Büyük caddedeki muhallebici dükkânlarının birinde dört genç hararetli bir konuşmaya dalmışlardı. Ömer, Cemil, Selim ve Harun fakülte arkadaşı idiler. Çoktandır aralarında en sık konuşulan mevzu yılbaşı gecesi Harunların evinde yapacakları toplantıydı. Hele Ömerin;

— O gece toplantıya hiç birinizin tanımadığı fevkalâde bir kızla geleceğim, demesi ve Cemilin de buna benzer bir iddiada bulunması, vaziyeti karıştırmıştı. Harun nişanlı olduğu için bu tarz iddialara karışmıyor, fakat arkadaşlarını kışkırtmaktan da geri kalmıyordu.

Ömerle Cemil daima cinsi lâtife karşı kazandıkları muvaffakiyetlerden bahseden birer genç Don Juandılar. Buna mukabil, hassas ve sıkılgan Selim, kızlara karşı takındığı çekingen tavırlar yüzünden daima arkadaşlarının alay ve kinayelerine uğrardı. O gün muhallebici dükkânında konuşurlarken Ömer:

— Azizim Selim, diyordu. Bizim alaylarımızdan kurtulmak istiyorsan bu yılbaşı toplantısı senin için tam fırsattır. Hepimizin beğendiği, güzel bir kızı Harunlara getirebilirsen, seni gecenin kahramanı ilân ederiz...

Bu fikri, Harunla Ömer de fevkalâde buldular. Selimin toplantıya getireceği kızı da kendileri tayin etmeğe karar verdiler. Ömer, Cemil ve Selim Boğazda oturuyorlardı. Sabahları Köprüye gelirken bazı günler vapura Üsküdardan binen bir kız vardı ki, siyah saçları ve kapkara gözleriyle bu lâtif mahlûk son zamanlarda dikkatlerini çekmişti. Kızın yanına sokulup ahbaplık etmeğe, hepsi de zaman zaman niyetlenmişlerdi. Ama onun mahçup ve ürkek - ceylân halleri, hepsinin de cesaretini kırmıştı.

Kanı kaynıyan, kendinden emin gençlerin, kendilerine benzemiyenlere karşı istemiyerek, belki de bilmiyerek işledikleri o masumane zulümle üç arkadaş Selimin yılaşı toplantısına «Üsküdarlı kızı» getirmesini şart koştular. Bunun imkânsız olduğunu kendileri de o kadar iyi biliyorlardı ki, sık sık kahkahalarla gülüyorlardı. Fakat işin imkânsız, Selimin de mümkünleri bile beceremiyecek kadar sıkılgan olduğunu bilmeleri, onları iddialarından vaz geçirtmiyordu. Gençler kendilerinden emin, onun için de, zalimdiler.

Selim, ertesi sabah şakaklarında bir ağrı ile uyandı. Muhallebiciden çıkınca Pasaja giderek şarap içmişlerdi. Başı hafifçe dönmeğe başlayınca arkadaşlarının alaylarını daha fazla çekemiyen Selim onlarla olmıyacak bir iddiaya tutuşmuştu. Yılbaşı gecesi Harunların evine o siyah gözlü kızı götüremezse, bir hafta müddetle her üç arkadaşına da kantinde öğle yemeği ısmarlıyacaktı. Harçlığı mahdut olan Selim için aslına bakarsanız, bu bile büyükçe bir felâketti. Ama şimdi para veya masraf onun gözünde yoktu. Yılbaşı gecesi «Üsküdarlı kızı» Harunlara götüremiyeceğini ve arkadaşlarının dilinden ilelebet kurtulamıyacağını biliyordu. Harunun, Ömerin ve Cemilin dillerini de bildiği için gezmeğe başladı.

— Evet karıcığım, bu gece geç geleceğim... Olağanüstü oturum var!..

Hiç birimiz mucizelere inanmayız. Fakat böyle bir duruma düştüğümüz zaman bir mucize ummaktan hiç birimiz de geri kalmayız. Mucizelerin veya mucizeye çok benziyen harikulâde şeylerin cereyan ederek bizi kurtardıkları da çok görülmüştür. Selim için de vaziyet ayni oldu. İmkânsız sandığı iddiaya tutuşmasının ertesi günü fakültenin bahçesinde orta mektep çağlarından beri görmediği bir arkadaşiyle karşılaştı. Birbirlerini cidden çok seven iki arkadaş hemen sarmaş dolaş oldular. Muhip İstanbula bir kaç ay evvel taşındıklarını ve Üsküdarda oturduklarını söylüyordu. «Üsküdar» sözünü işitince Selimin yüreği ağzına geldi. «Denize düşen yılana sarılır» sözü nekadar doğrudur. Çaresiz olduğumuz zaman ne kadar uzak ihtimalleri düşünür, ne kadar imkânsız tesadüflerden medet umarız! Selim de bir saniyenin binde biri kadar bir zaman içinde:

«Belki de o kızı tanıyordur» diye düşündü, «yahut o kızı tanıyan bir arkadaşı vardır. Üsküdara gitmekte gecikmemeliyim....»

Kararında ne kadar isabet etmiş olduğunu hemen o akşam üzeri, fakülte dönüşü Muhiplere uğradığı zaman anladı: İmkânsız sanılan şey olmuştu. Kız, Muhiplerin evindeydi. Muhibin kızkardeşi Hulyanın en iyi arkadaşıymış, meğer...

Selim evine, rüyada gibi döndü. Ayten'le «Üsküdarlı kız» daha şimdiden ahbap olmuşlardı. Yeni tanıdığı kimselere karşı çok çekingen olmakla beraber, dostları arasında güzel konuşması, esprileri ve neşesiyle sevilen Selim, Muhiplerde sıkılgan olmamağa kendini zorlamıştı. Hepsini çok iyi tanıması da ona yardım etmiş ve Selim adamakıllı kendini göstermişti. Aytenin iri siyah gözlerini bir kaç defa mütebessim, memnun ve meraklı bir ifadeyle kendine bakarken yakalamış olduğunu düşündükçe vücudunda zevkli bir ürperme dolaşıyor ve delikanlı kalkıp zıplamak arzularına kapılıyordu.

Gece yarısı soğuk bir ter içinde uyandı: Ya Muhiple Aytenin

000348

İSTANBULA BİR PARTİ AVRUPA GÜZELİ DAHA GELDİ... — Gazeteler —

Güzellerin gösterileri!..

aralarında bir şey varsa? Muhip yakışıklı, zarif, atılgan bir gençti. Hem de Aytenle her zaman beraberdiler. Selim onunla hiç bir bakımdan rekabet edecek durumda değildi.

Sabaha kadar gözüne uyku girmedi. Ertesi gün hiç vakit kaybetmeden Muhibi buldu ve onu akşam üzeri Pasajda birer bardak şarap içmeğe davet etti.

Havada kar kokusu vardı. Kırmızı şarabın tam günüydü. İki genç biraz sonra başlarının dönmeğe başladığını hissettiler. Selim fırsatı kaçırmıyarak Muhibin ağzını aramağa karar verdi. Biraz sonra onun fakültede sınıf arkadaşı olan Zehra isimli bir kıza delicesine âşık olduğunu öğrenmiş bulunuyordu. Yüreği serinledi ve kendisi de açılarak Aytenle daha samimî olmak istediğini itiraf etti. Arkadaşlariyle bahse girdiğini hiç söylemedi. Sadece Aytenin vapurdaki hallerini çok beğendiğini ve onu uzaktan uzağa sevdiğini itiraf etti. Âşık, âşığın halinden anlar. Muhip Selime yardım etmeğe söz verdi.

— Herhalde pek zor da olmıyacak, zira kız senden çok hoşlandı, diyordu.

O akşam eve dönerken Selimin içine yayılan baygın heyecan ve sevinç sadece şarabın tesiri ve tutuştuğu bahsi kazanabilmek ümidi ile izah edilemezdi. Aytenin onu beğenmiş olması, delikanlıya bambaşka hulyalar ve ümitler ilham ediyordu.

Muhibe, Ayteni uzaktan uzağa sevdiğini söylediği zaman, bile yalan söylemişti. Fakat Ayteni sevmesi hiç de güç olmadı. Kız da ona karşı asla duygusuz değildi. Muhip ve Hulya sayesinde çar çabuk gelişen samimiyetleri Selimin ona yılbaşı gecesini bir arada geçirmek teklifinde bulunabilmesini mümkün kıldı. Ayten bu teklifi saklamağa çok çalıştığı halde muvaffak olamadığı bir sevinçle kabul etti.

Bütün bu hafta zarfında Selim olup bitenlerden üç arkadaşını hiç haberdar etmemiş, onların alaylarına her zamanki gibi göğüs germişti. Yılbaşı gecesi Harunun kapısında, kolunda Aytenle birlikte arzı endam ettiği zaman, kopacak kıyameti hayal ettiği zaman, zevkinden bayılacağı geliyordu. Fakat bu hayalin onu en çok sevindiren tarafı muhakkak ki, Aytenle beraber olmak fikriydi. Giriştiği bahsi kazanıp kazanmamak artık eski hayatî önemini kaybetmişti.

Onun için sene sonundan iki gün evvel Ayten mahçup bir tavırla:

— O toplantıya gitmesek olmaz mı, Selim? Vapurdaki arkadaşlarının orada olması hiç hoşuma gitmiyor. Zira vapurda bakışlariyla beni çok rahatsız ederlerdi. Seninle ikimiz, yapayalnız bir yere gidip dansetsek olmaz mı? Dediği zaman hiç itiraz etmedi. İtiraz etmemek ne demek? Selim Aytenle başbaşa kalıp kalbini açacak fırsatı kaç gündür özlüyordu zaten...

Yılbaşı akşamı olmasına rağmen, Boğazın bu uzak köşesindeki gazino o kadar kalabalık değildi. Müşterilerin çoğu kalabalıktan kaçmak itemiş olan genç çiftlerdi. Salonda neşeli ve samimî bir hava esiyordu. Ayten ve Selim de çok geçmeden kendilerini bu havaya kaptırdılar. Aralarındaki, çabucak olgunlaşıvermiş hisler bir meyva gibi koparak ellerine düştü. Bir kaç gündür kapısında tereddüt ettikleri saadet diyarının eşiğinden içeri atlayıverdiler. Orkestranın çaldığı baygın havaya uyarak dönerlerken Selimin dudakları kızın önce o siyah, ılık, kokulu saçlarında, sonra da şakağında ve yanağında dolaştı.

İnanılmaz saadetin verdiği vecdle bir an kapanan gözlerini tekrar açtığı zaman, köşedeki bir masadan hayretle kendine bakan Ömer ve Cemilin fincan gibi açılmış gözleriyle karşılaştı.

İki arkadaş yalnızdılar. Harunlara niçin gitmedikleri, toplantıya getirecekleri güzel kızlardan nasıl cevaplar almış oldukları, üzerlerindeki «Napolyonun Moskovadan dönüşü» halinden belliydi.

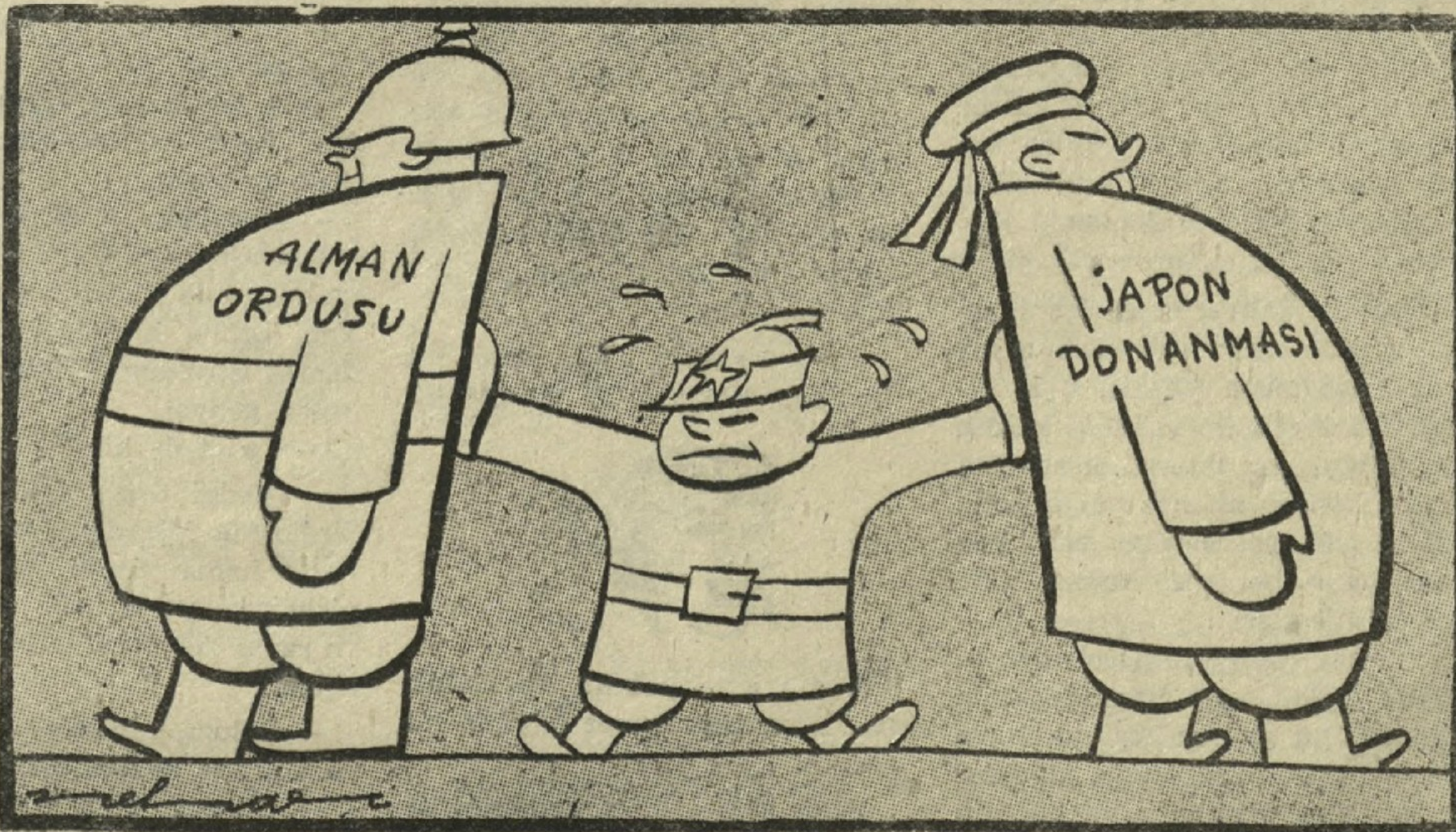
★

Üç gündür, Selim, öğle yemeklerini kantinde bedava yiyor artık. Daha bir müddet de bedava yiyecek. Onun bu vaziyete pek sevindiğini tahmin edersiniz. Zira Aytenle gezerken biraz daha rahat gönülle masraf etmesine imkân oluyor!..

Dişi Şeytan

Gazetelerden : ALMAN ORDUSUNDAN SONRA JAPON BAHRİYESİ DE İHYA EDİLİYOR..

Rusya — Kusura bakmayın, nükte yapacak halde değilim!...

Mürebbiye

Üsküdar tramvayı.. Mahmud Balerle Moda Deniz Kulübüne gidiyoruz. Tramvayda bir alay levha asılı. Aşağı yukarı şunlar:

— Vatmanla konuşmamanız, menfaatiniz iktizasıdır.

— Biletlerinizi saklarsanız kârlı çıkarsınız..

— Sigara içmezseniz, duman olmaz...

— Camlara hohlamayınız ki, manzara güzel görünsün!

— Pencereden sarkmanın tehlikeli olduğunu unutmayınız!

— Arabalar yürürken binmeyin!

— Durmadan inmeyin!.

Mahmud Baler güldü:

— Yahu, dedi, bu tramvay değil, mürebbiye!.

000349

Sebep

Kazaklığiyle övünen bir arkadaşlarını yüz göz sarılı gördüler. Biri:

— Geçmiş olsun yahu? Ne oldu sana? diye sorunca, bir başkası:

— Görmüyor musun yahu? Dedi, yine karısını dövmüş işte!..

ZEVK

Balodaydılar. Karısına döndü:

— Artık bu akşam benimle bir iki dans edersin, değil mi? diye sordu.

Kadın güler yüzle cevap verdi:

— A, tabiî. Buraya yalnız kendi zevkim için gelmedim ya...

HAKLI CEVAP

Traşçının biriydi. Hamdi Varoğlu'ya rastladı:

— Nasılsın üstad? diye sordu, dün sizin evin önünden geçiyordum. Az daha girecektim ama, acele bir işim vardı, yürüdüm geçtim...

Hamdi Varoğlu hararetle mukabele etti:

— Çok teşekkür ederim kardeşim, iyiyim...

İki Çiçek

Yine salonda sarhoş kahkahalar, neşeli çığlıklar yükseliyordu. Vakit geceyarısını çoktan geçmişti ama, oyun bir türlü bitmek bilmiyordu ki... Ortada dönen paranın hesaba gelir yeri kalmamıştı artık. Kaybeden yığınla kaybediyor, kazanan kucakl'a kazanıyordu. Şahver hanımın salonu, Nişan taşında bir taneydi. Hani arasıra gazete havadisi olarak ortaya bir lâflar çıkar: Yüksek sosyeteden bayan falancanın evinde kumar oynattığı anlaşılarak yapılan âni bir baskında... Sonra da bir sürü, şapkasiyle yüzünü kapamış sosyete mensubu adam resmi...

Doğrusu Şahver hanımfendi, hiç bir suretle baskına ve baskıya maruz kalmamıştı. Kocası, işgal ettiği o çok mühim vazifede kaldıkça da böyle bir ihtimal, karısı için bahis konusu olamaz diyorlardı. Onun için, gel' keyfim gel... Her gece oyun, her gece kumar, kına gecesi âlemleri...

İşte bu gece de o gecelerden biriydi. Oğlan, yani hanımfendinin oğlu, bulut gibi sarhoş olarak, salondan çıkıp bir koltuğa yığılıvermişti. Yaşı yirmiyi aşalı beş altı sene olduğu halde henüz muteber bir lisenin onuncu sınıfına sözde devam eden Halûk, cidden pek halûk bir gençti. Kız kardeşinin nişanl'ısı hariç, onu ailede herkes severdi. Şen, şakacı, tasasız... Dünya umurunda olmıyan, aklı bir karış havada bir genç...

Fakat, tuhaftır, bu akşam çocukta bir durgunluk vardı. İlk anda, sarhoşluktan denilebilirdi, ama, hakikat pek öyleye benzemiyordu. Çünkü, delikanlıyı yakından tanıyanlar, onun içtikçe açılan bir çiçek olduğunu da bilirlerdi. Nihayet, gecenin bir vaktinde, sayın misafirler yolunmuş kaza dönerek evl'erine dağıldıktan sonra, Şahver hanımfendi oğlunun yanına gelebildi:

— Ne o yavrum? Pek sessiz duruyorsun. Hasta falan olmıyasın?

Çok mu içtin yoksa? Ah Halûk ah... Ben sana demez miydim bu zıkkımı içme diye?

Valde hamfendinin kendisini bebek yerine koyması, gösterdiği amansız şefkat, zaten delikanlıyı çileden çıkarmağa kâfi bir sebepti. Hemen patladı:

— Rica ederim anne, matrağı bırak...

— Neyi bırakayım?

— Matrağı bırak, yani dalga geçme diyorum. Seninle ciddî konuşmalıyım...

—Ya... Allah All'ah... Konuş bakalım...

— Evlenmemiz bir zaruret haline girmiştir...

— A, içki başına vurdu oğlanın. Ayol neler saçmalıyorsun? Ben senin annenim...

— Zırvalama valdânım. Seninle evlenecek değiliz tabiî. Biz bugün ne bugün ne Bodler'iz ne kızılbaş. Yani benim kariyle evl'enmemiz, demek istiyorum. Çünkü veled yakında geliyor...

— Vedat da kim?

— Vedat değil, veled, veled... Sarhoşsak lâkırdıyı gevelemiyoruz o kadar. Senin anlıyacağın, piçkurusu yolda, çok muhterem ve saygı değer valde hanımfendiciğim...

— Oğlum, çıldırdınsa haber ver de doktora telefon edeyim...

— Toyluk etme yahu, çıldırsaydım şimdi mühim bir mevki sahibi olurdum ben de... Yaniya

000350

İki Böcek

Belediyede falan bir pösteki kapardım. Aklım başımda elhamdüillâh, ama, meselenin vahimi benim darling iki aylık hâmile. Evlenmek lâzım, ailenin namusuna leke sürmemek için...

— Kim dedin? Adını anlıyamadım.

— Neclâ...

— Hangi Neclâ? Şimdi okadar çok Neclâ var ki...

— Öyle... Sürüsüne bereket. Bu bizimki, peder beyin daktilosu...

Şahver hanımfendi bir çığlık kopardı:

— Ne? O soysuz, sütsüz, ne idüğü belirsiz kızı mı alacaksın? Allah yazdiysa bozsun ayol. Babanın daktilosuyla evlenirsen adamın işi gücü ne olur? Ele güne karşı ne deriz? Ne yüzle âlemin karşısına çıkarız?

— Pek yüzünüzü değiştirmeğe hacet yok sanırım.

— Ne demeğe bu haltı ettin bakayım?

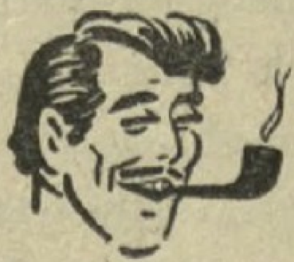
— Canım, ben etmeseydim başka biri edecekti. Neclâ güzel kızdır, bilirsin.

— A, imkânı yok Halûk, senin bir daktilo parçasiyle evlenmene katiyyen razı olamam. Evime böyle gelin istemem ben...

— Anne, rica ederim aklını başına topla. Haydi ben içtim ama, seni mi tuttu bu mendebur? Evlenmezsek kızın hali ne olur? Sanki sen dedikodudan kurtulur musun o zaman? Herkes diyeceğini daha yağlandıra ballandıra demez mi o zaman? Halbuki evlenirsek...

Şahver hanımfendi, oğlunun sözünü şiddetle kesti:

— Yeter, dedi, hiç bir kuvvet bana bu fikri kabul ettiremez. O kadar özene bezene yetiştirdiğim oğlumun bana ettiğine bakın a dotstlar. Başıma bu da mı gelecekti? Elin kıziyle, hem ne kız olduğu meydanda, sen bu işleri mi becerecektin? Bunlarla uğraşacağına dersine çalışsan da mektebini bitirseydin olmaz mıydı, a gafil evlât? Hem bakalım çocuk

senden mi? Babası sen olduğun ne malûm?

— Bana bak anne, fazla ileri gitme. Çocuğun kimden olduğunu Neclâ mı bilir, yoksa sen mi bilirsin?

— Aman, kimden olursa olsun. İstemem. Böyle feci bir hâdiseye isminin karışmasına tahammül edemem. Ne yaparsan yap, bu işi örtbas et, çocuğun çaresine bak. İmkânı yok evlenemezsin onunla. İşte bu kadar...

Halûk, annesinin bu kadar ters bir kadın oluşuna karşı duyduğu hiddeti içinden izhar ederek yerinden kalktı, sallana sallana odasına çekildi. O henüz çıkmıştı ki, kızkardeşi Ayten içeri girdi.

— Oooo, anne, dedi, daha yatmadın mı sen?

— Hayır. Ama artık yatacağımı da zannetmem. Çünkü yatsam da uyuyamıyacağıma eminim. Bu öğrendiğim felâketten sonra...

Ayten birdenbire hüngür hüngür ağlıyarak annesinin ellerine sarıldı:

— Biliyorum anneciğim, Haklısın. Ama emin ol, bir an evvel evleneceğiz...

— Kiminle, kız, diye ancak sordu Şahver hanımfendi.

— Nişanlımla tabiî... Çocuk henüz üç aylık, hemen evlenirsek emin ol hiç kimse farkında bile olmaz, anne!...

Hikâyeci

Niçinmiş?

Müthiş bir kavgadan sonra mahkemeye düşmüşlerdi. Hâkim sordu:

— Karınızın başına niçin iskemleyi vurdunuz?

Çelimsiz adam, boynunu büktü:

— Ne yapayım hâkim bey? Masayı kaldıramadım ki...

ÖYLEYSE..

Kabul günü, toplanmışlardı. Kumaş ve çanta bahsi bitti. Sıra eşe dosta geldi. Serab:

— Selma'nın aleyhinde tek kelime söyliyemem doğrusu.. dedi. Bunun üzerine Neclâ söze karıştı:

— Öyleyse başkasından bahset bâri...

ÜCRET

Fettan Belma, meşhur ve yakışıklı bir kadın doktoruna gitmişti. Muayene hayli mufassal ve sürekli oldu. Nihayet, Belma dayanamadı, ihtar etti:

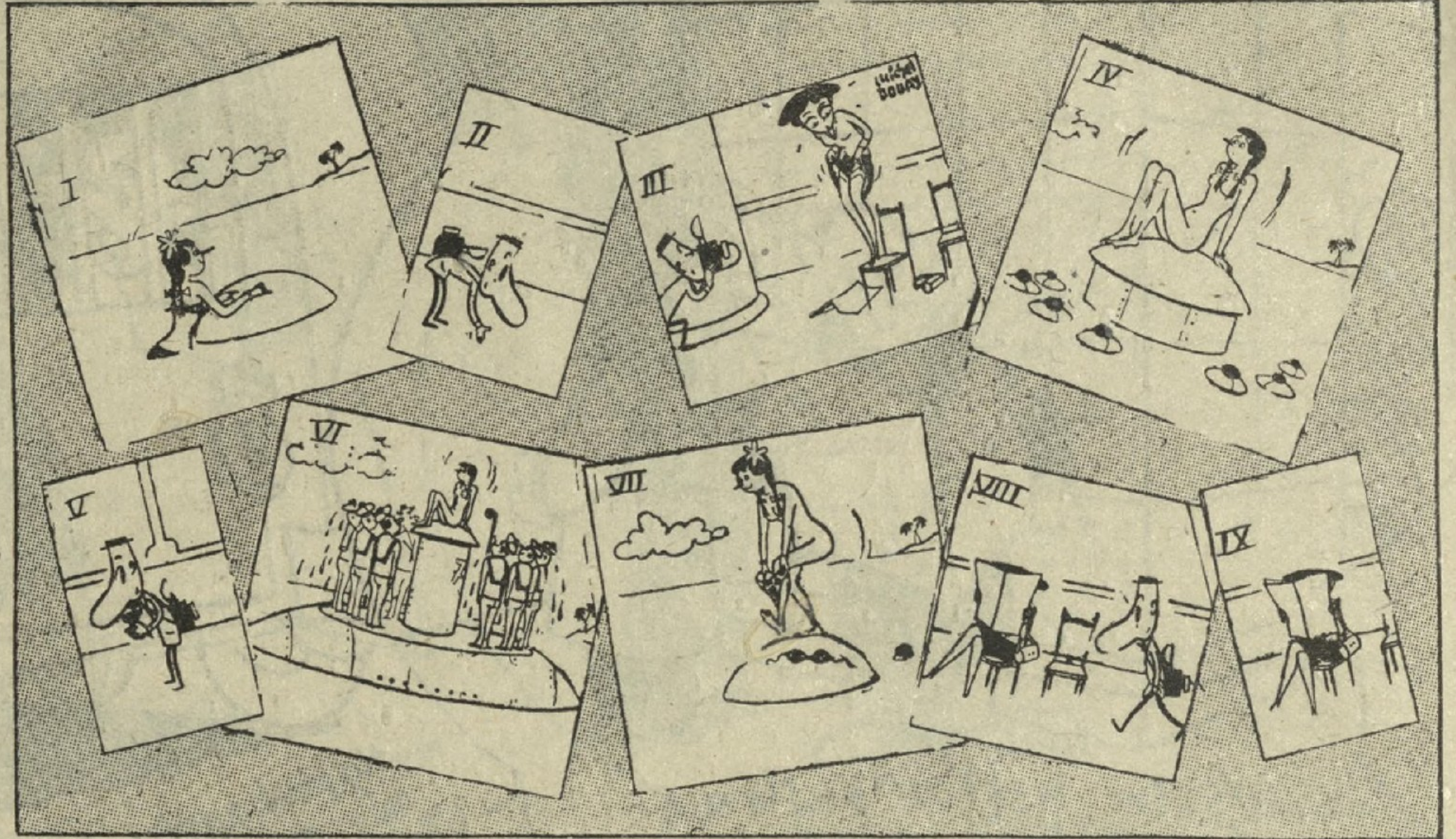
— Yooo, doktor bey, eğer devam ederseniz ücreti ben alırım!

000351

BİLMECE ★ MÜSABAKA ★ EĞLENCE

YENİ MÜSABAKAMIZ:

★ Akbaba, okuyucularına yeni ve eğlenceli bir müsabaka açıyor: Bu gördüğünüz resimler, iki ayrı yazısız karikatür serisidir. Bu karikatürler, altı hafta sırayla neşredilecektir. Hepsi on iki seri tutacak olan bu dağınık karikatürleri,keserek sıraya koyunuz. Ve altıncı haftanın sonunda bize gönderiniz. Doğru sıralıyanlardan, kur'a ile birinciye bir yıllık Akbaba abonesi, ikinciye bir yıllık Aydabir abonesi, üçüncüye, altı aylık Akbaba koleksiyonu, dördüncüye altı aylık Aydabir koleksiyonu, beşinciden yirmi beşinciye kadar birer roman hediye edilecektir.

NOT : Mecmuayı kesmek istemiyenler karikatürlerin üstündeki numaraları bir kâğıda yazıp gönderebilirler.

Kelkâhya

Bu sayıda, okuyucularımız için bir «Kelkâhya» sütunu açıyoruz. Bilirsiniz: Kelkâhya her işe karışan, her meseleye burnunu sokan, her mevzuda fikir yürüten meşhur bir simadır.

İşte, bugünden itibaren Akbaba yazı ailesine karışan Kelkâhya, kendi sütununda, tatlı ve şakacı kalemiyle sizin dertlerinize deva bulmağa, sorularınıza cevap vermeğe çalışacaktır.

★

Dinçer ÜRÜM

İzmir, Karşıyaka, No. 55.

Akbaba :

Evvelâ sana kendimi tanıtayım:

On yedi yaşındayım ve halen talebeyim. İsmim «Dinçer Ürüm» dür. Bu tamam. Gelelim esas meseleye:

Şimdilik «on» tane karikatür yolluyorum sana, beğendiklerini al, ve bana bir mektupla karikatür, mizahî hikâye gibi şeylerde daha çok hangı noktalara dikkat etmekliğim lâzım geldiğini bildir.

En esas mesele «PARA» dır, anlarsın tabiî.

Mektubunu aynen bastık. Matrak geçme!.. Sen, yazdığın gibi «talebe» değil, 1953 modeli bir «öğrenci» sin. Bunca yıllık Kelkâhya yutmaz bunu. Üniversitede Ord. Prof. değiliz ama, evvel Allah «Mektep türkçesi» ile «Okul türkçesi» arasındaki farkı çakarız.

Sana, şimdilik tavsiyemiz şu: Üslûbuna dikkat et!

En esas mesele «PARA» diyorsun. Majüskülle pazdığına bakılırsa, hem de ufak para değil!

Yalnız, bu «PARA» dan maksat ne?.. «Anlarsın tabiî» diyorsun ama, pek anlıyamadım... Yani, gönderdiğin karikatürleri basarsak üste parà mı vereceksin?.

Peki, tecrübe için bir tanesini aşağıda neşrediyoruz. Banka vasıtasile mi olur, posta havalesi ile mi, her neyse, çabuk uçlan bakalım... Eğer fiyatta anlaşırsak, okuyucularımızdan özür diliyerek arada bir kaynatırız... Gudbay!...

Kelkâhya

Eyüb BABACAN

Bulanık, Muş.

Kıymetli Akbaba mecmuanızı ilk sayısından beri okumaya gayret etmekteyim. Fırsat düştükçe size yazı göndermek istiyorum. İki fıkra ilişiktir.

Cevap:

Teşekkür ederiz. Aman okumaya devam ediniz. Hattâ yalnız Akbaba'yı değil, Aydabir'i de... Vallâhi sizin kârınız bizden çok olur.

Fıkralardan birini neşrediyoruz. Öbüründe iş yok!..

İtizar:

«İş yok!» argosu kalemimizden yanlışlıkla fırladı. Kusura bakmayınız, sizden evvelki mektubun tesiri olacak!

İHTİYAT!

Küçük Tahsin, annesiyle gezmeğe gidiyordu. Evin kapısından çıkarken:

— Anne, dedi, yanına çıkulata almayı unutma...

— Sokakta çikolatayı ne yapacaksın oğlum?

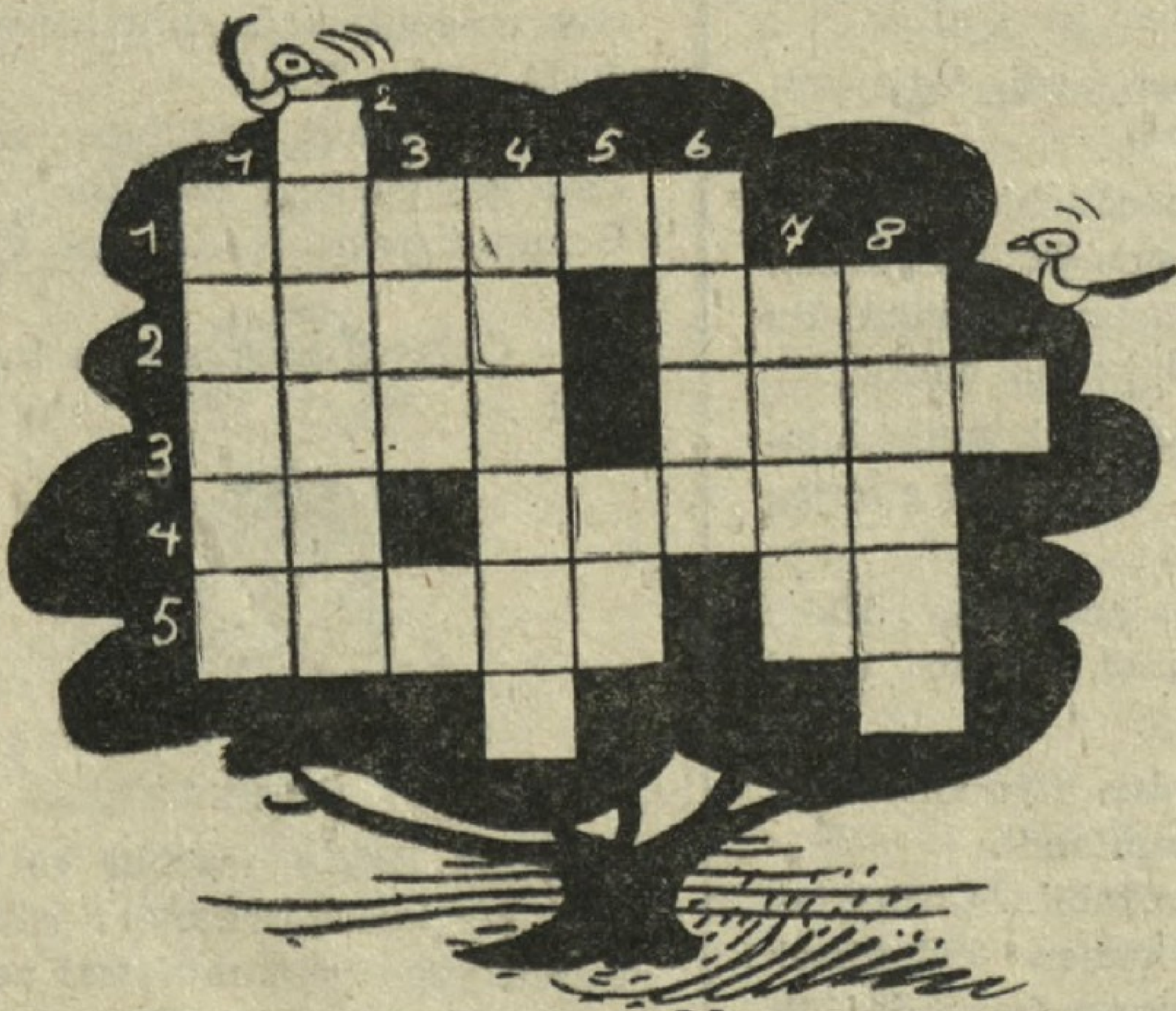
Çocuk, dudağını bükerek cevap verdi:

— Belki ağlarsam susturmak için verirsin! **Eyüp Babacan**

Sarhoş Miço — Ağır ol reis, galiba mayın tarlasına daldık!..

Akbaba'nın Bulmacası

Soldan sağa : 1 — Bir salon eşyası. 2 — Bir memleket - Dudak. 3 — Bir hayvan - Filozof yayvan. 4 — Soba kiri - Erkek ismi. 5 — Hareket etmiyen - Bir ek.

Yukarıdan aşağı : 1 — Bir kazamız. 2 — Memeli bir kuş. 3 — İsim. 4 — Kodaman. 5 — Bir gıda maddesi. 6 — Katı cisimlerin süzgeci. 7 — Kapı önü. 8 — Kız ismi.

000352

BENLİ FATMA

YAZAN; HATİCE VİLDAN

Biraz evvel kollarının arasında sıktığı vücudün hasretini hâlâ avuçlarında hissediyor, göz bebeklerine doyasıya doldurduğu o emsalsiz güzellikteki hayali hâlâ gözlerinde muhafaza ediyor, bir rüzgâr gibi oraya, onun arkasında kaybolduğu kapıya doğru atılmağa hazırlanıyor, kalbini kemiren sabırsızlık içinde, prensin yâvelerini dinlemek, o yâvelere hattâ yardım edip konuşmak, hem efendinin hatırını hoş etmek, hem onu can kulağiyle dinlemeğe teşne dalkavukların emellerine hizmet etmek zorunda kalıyordu.

Bu işkenceye çaresiz, yarım saat tahammül etti. Fatma meydanda gözükmemişti. Demek ki hâlâ kendisini bekliyordu. Cazın sustuğunu görünce, vaziyeti muhakkak ki, kavramış olacaktı. Kabahati herhalde kendisinde bulmazdı...

Yarım saatin mühim bir kısmını biraz da korku ile geçirdi. Prens, hacer-i felsefî lâkırdısına nihayet verir de, Fatmanın nerede olduğunu merak ederse, işin kökünden bozulması ihtimali vardı. Hanımfendiyi arayıp bulun diye bir emir verdi miydi, mutlaka arayacaklardı ve bulacaklardı. o zaman, gözden kaybolmak ihtimali ortadan kalkacaktı.

Feyyaza yarım asır kadar uzun ve zahmetli gelen yarım saat, nihayet bitti. Cazband, davulunun gümbürtüsü, klâksonunun cayırtısı ile salonları yeniden doldurdu. Çiftler yeniden sarmaş dolaş olup dönmeğe başladılar. Prensin etrafındaki grup, birer ikişer seyreldi. yalnız, dans etmeyen yaşlılarla prens yalnız kaldılar. Bir köşedeki masalarına çekildiler. Doktor Feyyaz, fırsattan istifade, uzaklaştı.

Önce, bir müddet orada durup dans edenleri seyrediyormuş gibi yaptı. Fakat baktığı yeri görmüyordu. Sonra, yavaş yavaş, dolaştı, belli belirsiz zikzaklar çizerek, dipteki kapıya azar azar yaklaştı. Bir parça da, son salonda mola verdi, sonra, tenha bir dakikadan istifade edip kapıyı açtı, girdi. hızla kapadı.

Şimdi zifirî karanlık bir dehlizde idi. Evvelâ nereye gideceğini bilemedi. Bulunduğu yer. zindandan farksızdı. Kapalı kapının öte tarafından kulağına, cazbandın sesi boğuk boğuk aksediyordu.

Gözleri karanlığa alışınca, kaç adım ileride olduğunu hesaplayamadığı bir noktada, bir kapı altından sızdığı anlaşılan ince bir huzme gördü. O tarafa doğru yürüdü. Eline bir kapı tokmağı geldi. Çevirdi, kendini pembe ışıklı bir küçük salonda buldu. Fatma oradaydı.

Salonun nihayetindeki bir kanapeye uzanmıştı. Tavandaki avizeden dökülen pembe ışığın altında, saçlarının pırıltılı dalgalariyle, arkasındaki tül tuvaletin daha çoğalan şeffaflığiyle, gökten yere inmiş semavî bir mahlûka benziyordu.

Doktor Feyyaz, kapının önünde durdu, karşısında beliren bu emsalsiz manzarayı hayran hayran temaşa etti.

Çok derinden gelir gibi duyulan bir ses bu emri verdi:

— Kapıyı kilitleyin.

Feyyaz anahtarı çevirdi.

Ömründe hiç bir kapıyı kaparken bu kadar zevkli bir yürek çarpıntısı geçirdiğini hatırlamıyordu.

Kanapeye doğru yürüdü. Yaklaştı, geldi, kanapenin yanında bir lâhza ayakta durdu.

Fatma ile göz göze bakıştılar.

Bu kadının gözlerinde nasıl eritici bir kuvvet vardı yarabbi!

Doktor Feyyaz, kalbi nefesini tıkayacak kadar heyecanla çarparken, insan zekâsının garip, akıl ermez tezahürlerinden biri olarak, kimbilir nasıl bir tedaî ile, bir an, gene prensı düşündü, onun haceri felsefi merakını hatırladı, yalnız insan kalbini değil, bu lahûtî bakışların, bir pota dolusu haceri felsefi ham maddesini bile bir bakışta eritebileceğini düşünmekten kendini alamadı.

Bunlar göz değil, ateş dolu birer haceri semavi idi!

Feyyaz eridi, eridi, bir mayı halinde kanapeye doğru aktı.

Yumuşak, fakat yumuşaklığı nisbetinde kuvvetli iki kol, kadifeden bir mengenenin iki ağzı gibi sımsıkı, boynuna dolandı. Genç adam, gene kadifeden iki ateş parçasının, dudaklarını kavradığını hissetti. Kulakları uğulduyor, şakakları atıyordu. Başı döner gibi oldu Kendini, emsalsiz bir hazzın kucağına bıraktı.

Kafasının içinde cümleler düğümlenip çözülüyor, kelimeler yığınlaşıyordu. Fakat söylemek istediği şeyleri söyliyemiyordu. Bütün dünyayı gözünden silen o loş odada, gerçeğinden daha güzel, hayalî bir âlem yaratan o pembe, ölgün ışığın altında, bayıltıcı bir ıtır neşreden bu eşsiz kadının kolları arasında, sükût her sözden daha belâgatli, daha nağme dolu idi.

Duvara doğru uzanan bir el, tavandaki avizeyi söndürdü. Salon karanlığa gömüldü..

....

Doktor Feyyaz, karanlık dehlizden geçip salonlara avdet ettiği zaman, yolda tesadüf ettiği garsonlardan biri:

— Prens hazretleri zatı âlinizi arıyor, beyefendi, diye haber vermişti.

Feyyaz, prensin masasına doğru yürüdü. Masadakiler. biraz evvel onun bıraktığı gibi oturuyorlardı. Caz devam ediyordu. Dansedenler, ittıratlı zıplamalarından daha usanmamışlardı.

Prens onu görünce:

— Buyrun, doktor, dedi. Bizi bırakıp gene kayboldunuz, halbuki mühim bir sualim vardı size. Yarınki tecrübemiz için bugün balık nefsi aldıracaktınız, aldırdınız mı diye soracaktım.

Feyyaz dişlerini sıktı, ters bir cevap vermemek için kendini güç tuttu.

Dünyada ne alık adamlar vardı, yarabbi!

Şu prens, milyonlarına, hayattan her istediğini almak imkânına bol bol sahip olmasına rağmen, nefsini, Fatma denilen o ilâhi kadından mahrum ediyordu da, hâlâ balık nefsi düşünüyordu.

Prensin küçük meclisinde hazır bulunan yaşlıca zatlardan biri nükteli konuşmak istedi. Gülerek:

— Efendim, dedi, Feyyaz beyefendi bir hayli dans edip yorulmuşa benziyorlar. Galiba bu akşam balık nefsinden ziyade kendi nefislerini düşünmeği tercih etmişler.

Ötekiler gülüştüler. Nükte pek hoşuna giden prens, herkesten ziyade güldü. Doktor Feyyaz, onun bu gülüşünü görünce, az evvelki öfkesini unuttu. Bu sefer, prense acıdı. Biçâre adam, gerçi kendisi farkında olmamakla beraber, düştüğü mevkiin ne acıklı bir şey olduğunu bilmiyor, birinci derecede alâkadar bulunduğu bir hâdiseye, nükteci zatın da bilmeden yaptığı bir telmihe, can ve yürekten kahkaha atıyordu.

Fatma gözükünce, hepsi ayağa kalktılar. Prenses, şimdi, kalabalığın içine, bir başka tuvaletle gelmişti. Akşamkinden daha şaşaalı, daha can alıcı bir hali vardı. Doktor Feyyaz, onun kendi gruplarına doğru, esirî bir yürüyüşle, adetâ süzülerek ilerlediğini görünce, göğsünün iftiharla kabardığını hissetti. Karanlık koridordaki yarı karanlık odada geçirdikleri aşk ve ihtiras sahnesi, Fatmaya daha başka bir güzellik, yeni bir taravet vermiş gibiydi Yüzünde, kendisinden başka hiç kimsenin okumasına imkân olmayan eşsiz bir saadetin belagat dolu ifadesi parlıyordu. Bu saadeti yaratan, bu saadeti Fatmaya veren kendisiydi. Bu koskoca apartımanın debdebeli salonlarını dolduran şu sayısız erkekler arasında, yeryüzü cennetinin kapıları yalnız onun önünde açılmıştı Buna yalnız o lâyık görülmüştü. Bununla ne kadar iftihar etse azdı.

Cazband, gürültülü ahengini yeniden duyurmağa başladı. Doktor Feyyaz prense doğru eğildi:

— Prens hazretleri, dedi, müsaade buyurursanız, hanımefendi ile bir fokstrot yapacağız. Biraz evvel emir buyurmuşlardı.

Prens, karısının yüzüne baktı:

— Hay hay, buyurun, dedi.

Feyyaz, prensin bu bakışında hafif bir kuşku sezer gibi olmuştu. Fakat bu türlü endişelerin, gizli kapaklı iş yapanlara has, hakikatte mevcut olmayan alâmetlere hayalhanede vücut verme kabilinden bir vehimden ibaret olduğuna hükmetti.

Dansa kalktılar. Fatma, Feyyazı salonun mümkün mertebe uzak köşelerine doğru sürükledi. Yüzüne, sorduğu sualle hiç münasebeti olmayan tatlı bir tebessüm vererek:

— Prens sizi nasıl karşıladı?

— Gayet tabii. Her zamanki gibi. Niçin sordunuz?

— Kaybolduğumuzun acaba farkına varmış mı diye şüphelendim de...

— Zannetmem. Hem bu kalabalıkta, kimin nerede olduğunu bilmek kabil mi ki, böyle bir şeyden şüphe etmek akla gelsin. Bunu bırakın şimdi, Fatma hanım. Ben bu akşam böyle maddî şeyleri düşünecek halde değilim. Başım bulutlarda geziyor. Dünyaya geldiğim tarihten beri ilk defa olarak bugün yaşamış gibiyim.

— Ben de öyle, Feyyaz.... Hem bana niçin Fatma hanım diyorsunuz? Yalnız Fatma demeniz lâzım.

(Devamı var)

000353

RAMİZ

RAMİZ

— Yahu, böyle çala taban ne koşuyorsun?

— Aman birader, dur... Bizim hanıma bir şapka aldım, modası geçmeden yetiştireyim!

RAMİZ

— Ne iyi dost, ne iyi arkadaştı. Yazık, onu da kaybettik...

— Vah vah, vefat mı etti?

— Hayır, piyangonun büyük ikramiyesi çıktı!..

RAMİZ

— Salamon yakinda bir mağaza daha açiyorum...

— Aferin be Moiz, para mi bul dun?

— Hayir, dün bir oğlum oldu!.

000354

Akbaba, s.44, C.2, 15 Ocak 1953, s.15

Ramizin yarattığı tiplerden: Tombul teyze

— Aman karıcığım fazla sallanıyoruz, düşeceğiz..
— Aldırma, biz hükûmet değiliz ki, böyle bir tehlikeden korkalım!..

Ramiz

Ramiz'i kaybettik. Bunu «Akbaba ailesinin büyük acısı» diye küçültemeyiz. O, memlekete mal olmuş bir sanatkârdı.

Otuz yılı geçiyor. Bir sabah, onunla Diken idarehanesinde tanıştık. Diken, Sedat Simavî'nin çıkardığı bir mizah mecmuasıydı. Ben, ilk manzum şakalarımı orada tecrübe ediyordum. Ramiz de ilk çizgi şakalarını...

Sonra, Akbabada elele verdik.

★

Gençtik o zaman. Yirmi yaşın pervasızlığı içinde, o fırçasını, ben kalemimi, istediğimiz gibi kullanıyorduk: Matbaamızdan sonra, en sık uğradığımız yer mahkemelerdi!

Bir gün, o zamanki Millet Meclisi, kendi tahsisatına zam yapmıştı. Akbaba'nın ilk sayfasında şu karikatür çıktı:

Reis — Zammı kabul edenler ellerini kaldırsınlar!.

Bütün mebuslar avuçlarını açmıştı!..

Karikatür çıktı, üç gün sonra, biz de hâkimin huzuruna çıktık!

Yine hiç unutmam, Taksim meydanındaki Zafer âbidesi için halktan iane toplanıyordu. Ortaya dedikodular çıkmış, bazı gizli ellerin heykeltraştan komisyon aldıkları söylenmeğe başlanmıştı.

Ramiz, bunun için zalim bir karikatür yaptı: Ortada, banknot destelerinden bir anıt. Karşısında, heykeltraş Kanonika. bir koltuğa oturmuş. Âbidenin üstüne bir kâğıt lira koyan perişan kılıklı köylü soruyor:

— Sinyor, yetmez mi artık?

Cevap şu:

— Ver ağam, ver... Hepsi bana kalacak değil!

Yine mahkemeyi boyladık ve... ve ben bir buçuk sene hapis cezası yedikten sonra, neşemiz hiç eksilmemiş, gülerek salondan çıktık...

Sonra, Temyiz kararı bozmuş, Ankaranın öfkesi geçmiş, bu dâva da beratımızla neticelenmişti.

★

Ramiz, eşsiz bir mecmua karikatüristiydi. Cemal Nadir, eşsiz bir gazete karikatüristi...

Ramiz'i, günlük gazete okuyucusu tutmadı. Cemal Nadiri de haftalık mecmua okuyucusu...

Ramiz, Akbaba'nın her sayısında kendi kendisini geçmiştir. Cemal Nadir de Cumhuriyet sayfalarında...

★

Ramiz hastaydı. Ağır hasta.. Onu, ilâç değil, belki ümit kurtarır diye, eski dostluğumun büyük sevgisiyle bir tecrübeye giriştim: Onu, tatlı, şakacı, uzun bir mektupla yine Akbaba'da beraber çalışmağa davet ettim.

Umduğum olmuştu. Gözlerinin içi sevinçle gülüyordu.

Fakat üç hafta sonra, telefonda, anlaşılmaz kelimelerle:

— Ellerim titriyor.. gözlerim kararıyor.. yapamıyorum! diye hıçkırdığını, yüreğimi parça parça eden bir aciyle duydum.

★

O, memlekete, bir ömür boyu neşe, tebessüm dağıttı. Hep bir ağızdan dua edelim! Ruhu şadolsun!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Basın, Yayın ve Turizm Genel Müdürünün taziyet telgrafı:

Sayın Yusuf Ziya Ortaç, Akbaba Gazetesi, Ankara Cad. — İstanbul

İlk eserini olduğu gibi, son eserlerini de Akbaba'ya veren büyük san'atkâr Ramiz Gökçe'nin vefatını teessürle haber aldım. Akbaba Ailesine taziyelerimi arzederim.

Halim ALYOT

000355

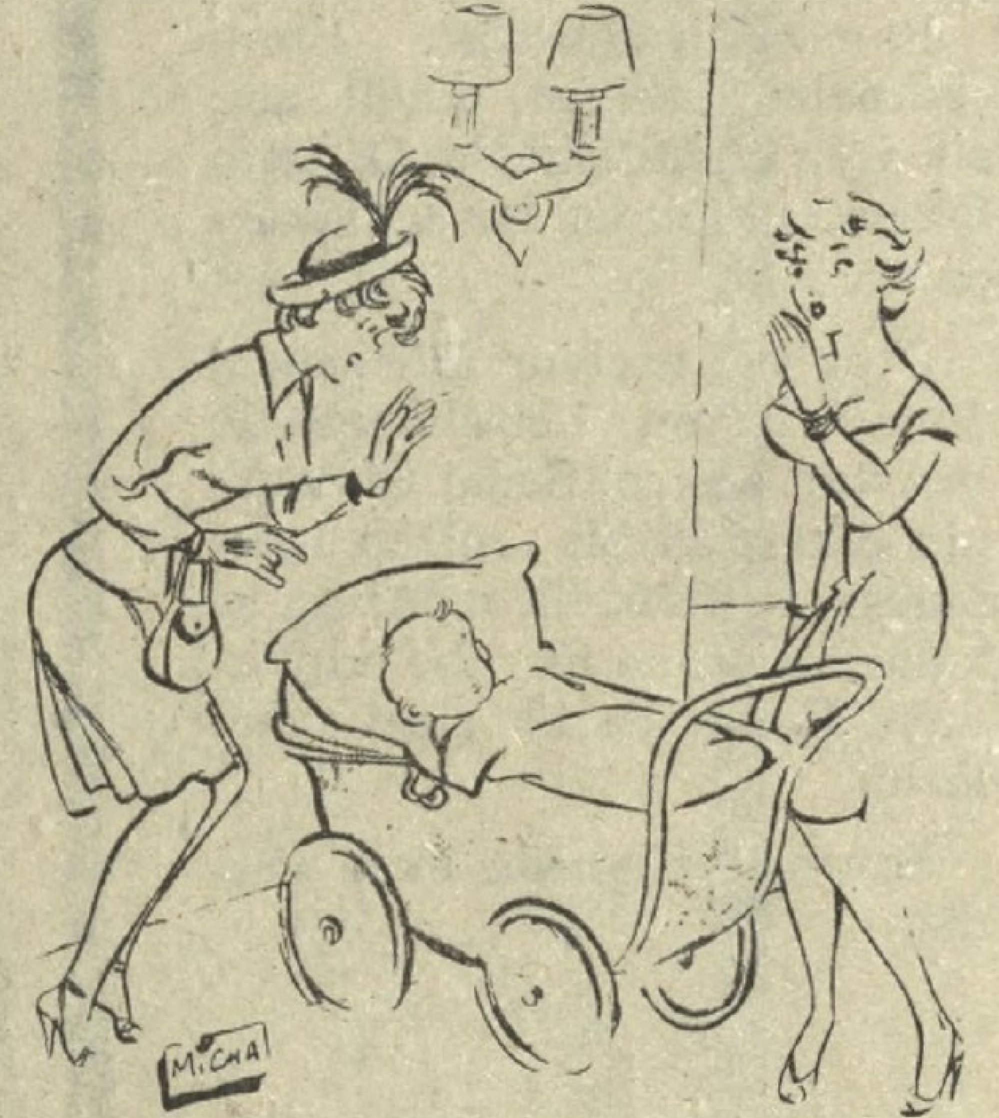
DÜNYA

— Affedersin, yıldırımdan çok korkarım!...
(Fou - Rire)

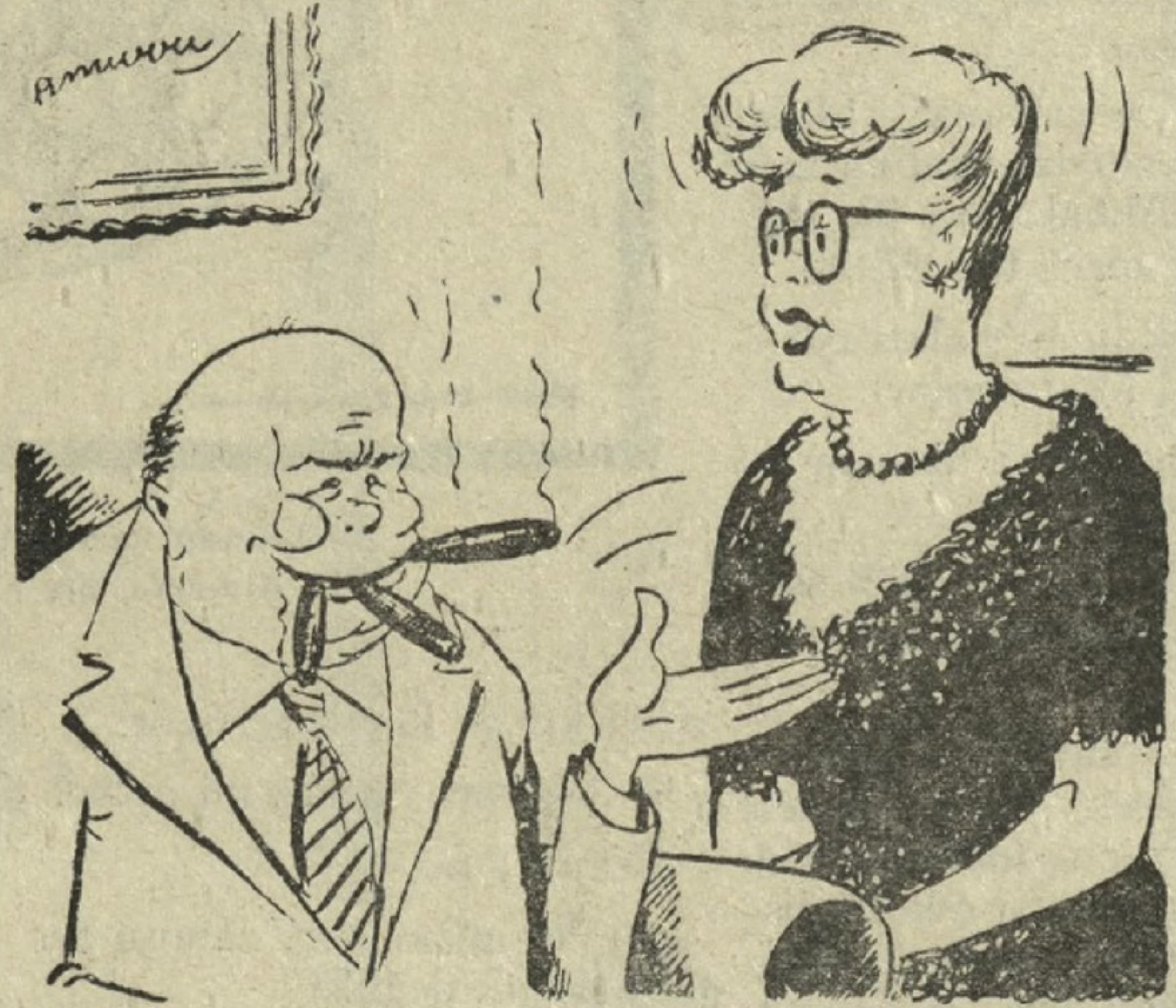
Kaplan — Zavallı galiba insanların eline düşmüş!...
(France Dimanche)

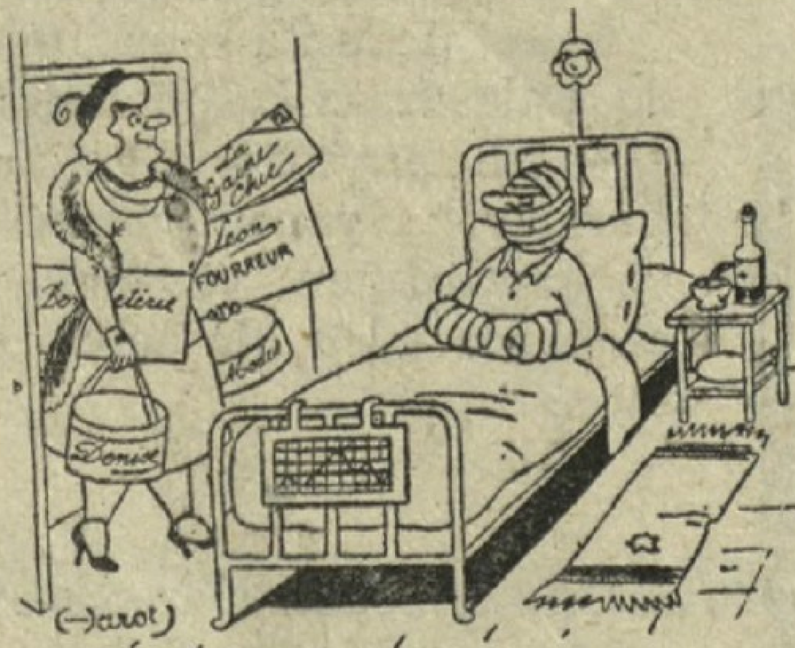
— Tıpkı babası...
— Aman yavaş söyle, kocam duymasın!
(Fou - Rire)

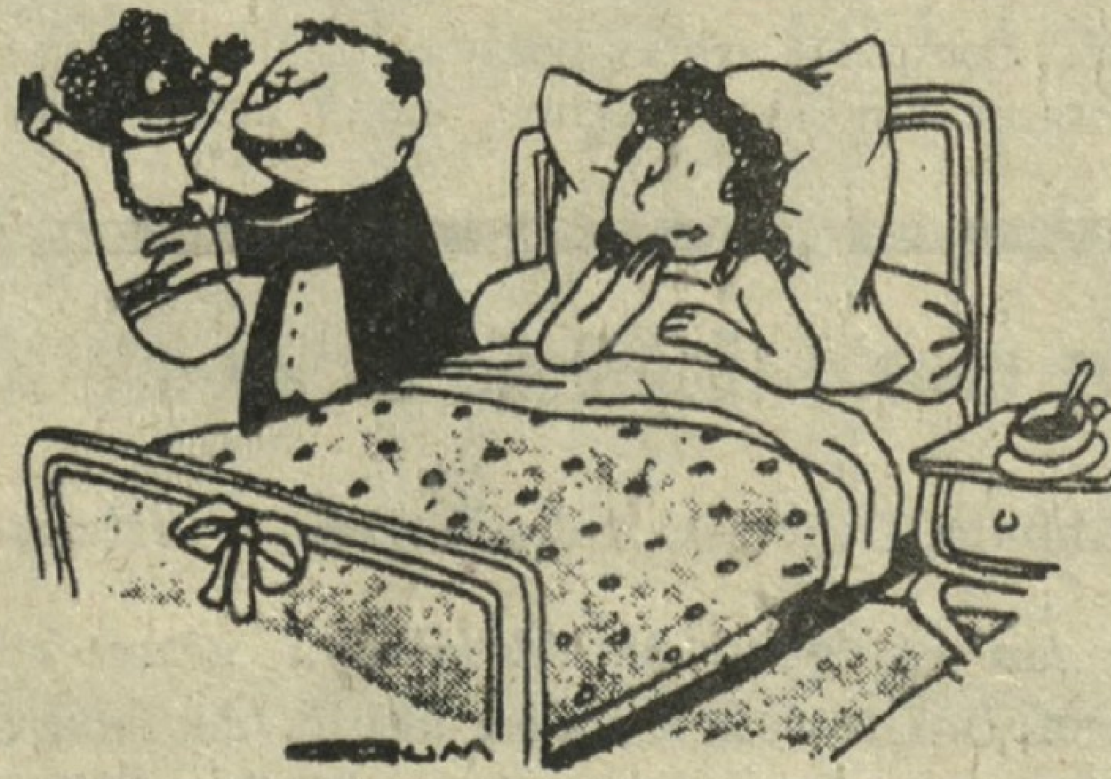
Ressam — Hiç korkma artık, karını görür görmez nak-avt olur!..
(İci Paris)

— Çörçil, yine üç sigara birden içiyorsun...
— kibritten tasarruf için karıcığım!...
(İl Travaso)

— İşte kocacığım, hayat sigortandan paraları aldım!...
(İci Paris)

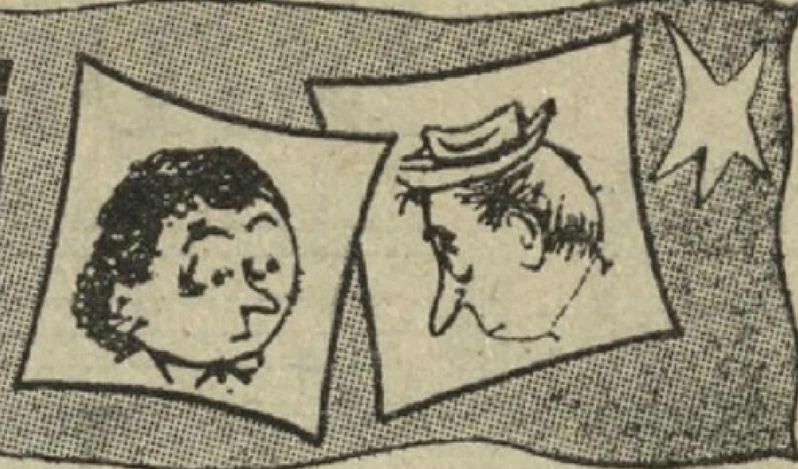
Kadın — Hatırlıyorsun ya, şu plâjdaki araptan ne kadar korkmuştum!...
(France Dimanche)

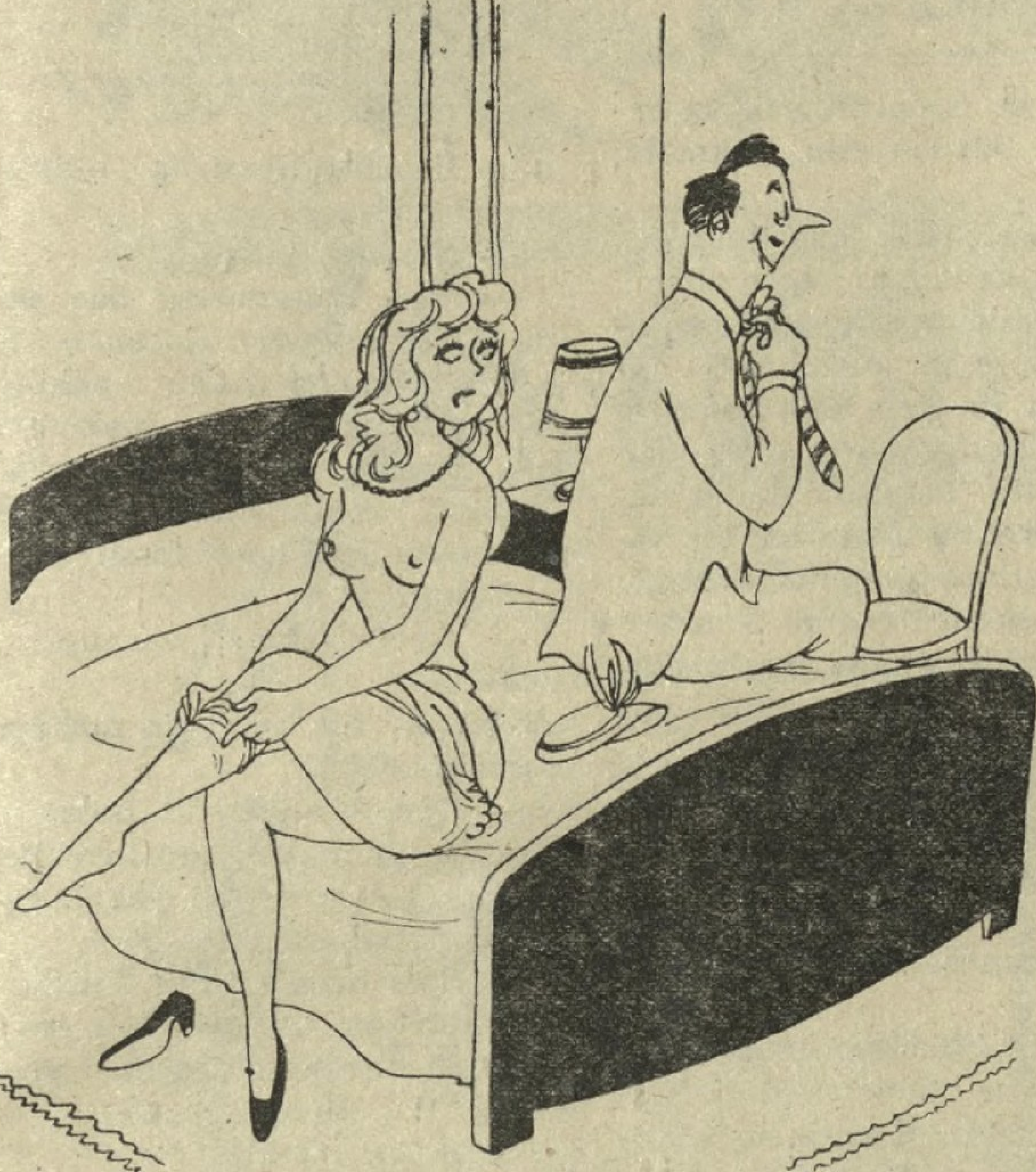

Telefonla Muayene:
Doktor — Öksür!..
(İl Travaso)

000356

KARİKATÜRLERİ

Kadın — Ciddî duracağına söz ver!...

(Le Rire)

— Al karıcığım, sana yılbaşı hediyesi!..
(France Dimanche)

Gelin — Aman yarabbi, senin kadar beceriksiz erkek görmedim!..

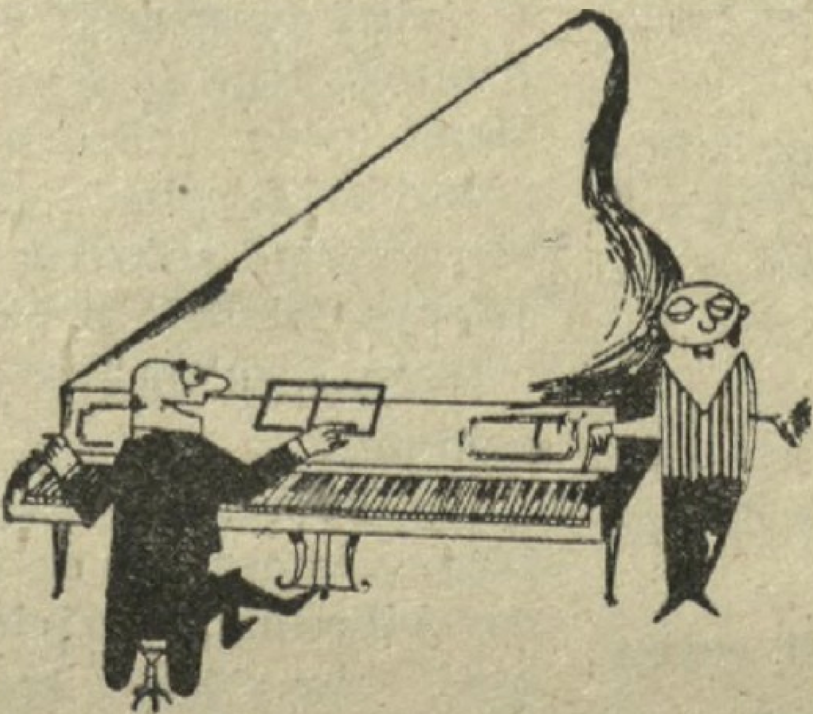
(İci Paris)

BULUNMUŞ EŞYALAR DAİRESİNDE:

— İşte görüyorsunuz ya, ben kaybettim!..

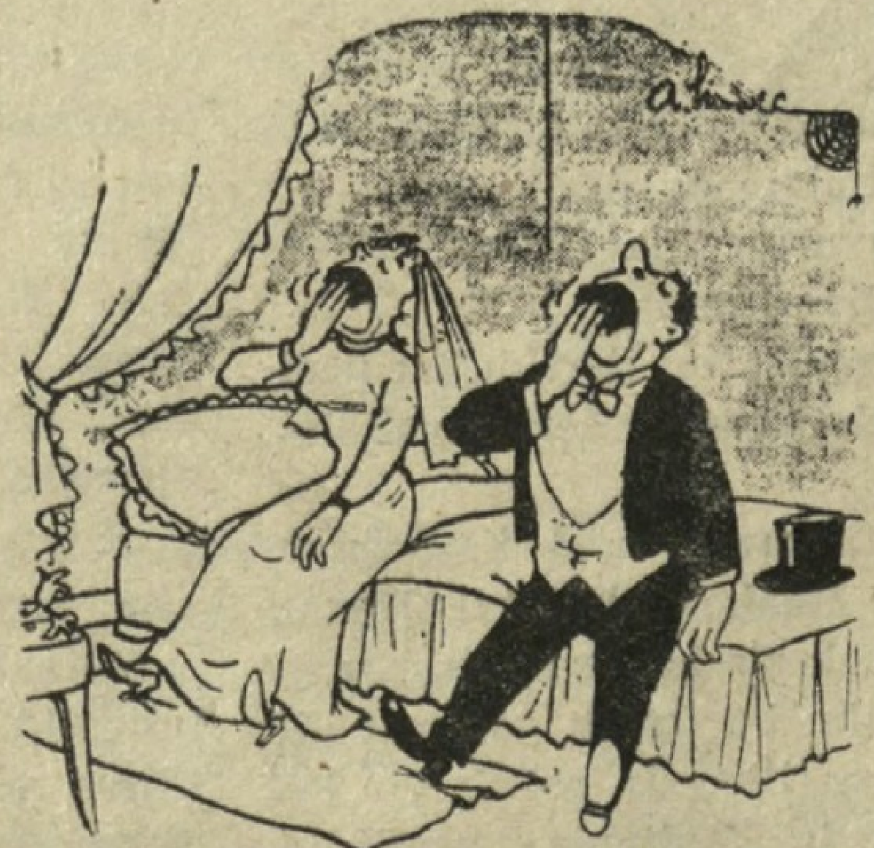
(Le Hérisson)

Yeni zengin — Fa'ya bas!..
(France Dimanche)

Rüya ve kâbûs!...
(İci Paris)

YAZISIZ!..
(France Dimanche)

BODRUMDAN PALASA

★ YAZAN: HAMDİ VAROĞLU ★

Mizahî Roman : 8

Daktilo (gık) demeğe vakit bulamadan, bu fenerli adamın hışmına uğramış, müthiş bir çarpışma neticesinde kendini merdivenin alt başında bulmuştu. Bereket versin, bir tarafına bir şey olmamıştı.

Nihayet, Hanife hanımın verdiği esrarengiz randevu meselesi geliyordu. Elektrikler tekrar yandıktan sonra, daktilo, başından geçen kazayı, merdivendeki eli fenerli adamı, baştan aşağı Sadettin'e anlatmış, o da, mesleği icabı hemen girişmek mecburiyetinde bulunduğu tahkikattan evvel keyfiyeti patrona anlatmağa gitmişti. Daha onun odasına girmeğe vakit bulamadan, yolda Hanife hanıma rastgeldi.

— Merdivende, fenerli...

Diye lâfa başlarken, Hanife onu susturdu. Bir sır tevdi edercesine yavaş sesle:

— Evet, biliyorum, dedi... Sakın kocam duymasın. Saat on birde, havuzun başında sizinle buluşalım. Beni orada bekleyin!

Hanife hanım, en alelâde hallerde bile esrarengiz davranmaktan zevk duyduğu için, bu akşamki fevkalâde ahvalde böyle hareket etmesi Sadettin'in garibine gitmedi.

Yalnız, bir nokta onu pek düşündürüyordu. Sakın bu bir aşk randevusu olmasın? diyordu.

Her ihtimale karşı, bahçenin bütün çiçeklerinin kokularını bastıracak kadar keskin kokulu bir losyon sürünmüştü.

Havuzun etrafında devriye geze geze yorulan ayaklarını, oturup bir parça dinlendirmeği düşündüğü sırada, uzaktan, kulağına bir haşırtı geldi. Ağır bir yol tesviye makinesinin çakıllı yolda çıkardığı sese pek benziyen bu haşırtıyı işitince, Hanife hanımın yaklaşmakta olduğunu anladı. Hemen karşılamağa davrandı:

— Buyurun hanımfendi, dedi, sizi bekliyordum.

Hanife, ellerini ileri doğru uzatmış, Sadettin'in ellerini yakalamıştı:

— Ah, sormayın, dedi. Başıma öyle bir felâket geldi ki!, Hayatımı ancak siz kurtarabilirsiniz.

Sadettin, bu fırsatı ganimet bildi. Dargın bir yüz, soğuk bir tavır takındı. Hanifenin, kendisini artık adam yerine koymamasının intikamını almanın zamanı gelmişti. Bunda, aşk randevusu ümitlerinin birdenbire suya düşmüş olmasının yarattığı hayal kırıklığı da vardı.

Suya düşen bu ümitler, sanki meşhur kurbağalı havuzun suyuna düşmüş gibi, Sadettin, başını o tarafa çevirip, lûgat paralama gayretiyle:

— Hanımefendi hazretleri, dedi, şu noktayı hatırlatmak isterim ki, bana şimdi arzettiğiniz bu sözlerin dün tamamiyle zıddını söylüyordunuz. Aramızdaki âşıkâne serencam maceralarını unutup bana dün, herkesin yanında benimle konuşmayın dediğinizi unuttunuz mu?

Hanife, dut yaprağına doğru ilerleyen bıngıl bıngıl bir ipek böceği edasiyle kırıttı: Tatlılaştırmak gayretiyle ağdalı hale getirdiği bir sesle:

— Sadettin!... diye fıkırdadı.

Sadettin, hep asık suratla devam etti:

— İnsanlar büyüyünce, artık eskiye itibar etmez oluyorlar. En tatlı hatıraları, en kıymetli bîvefakârlıkları unutuveriyorlar. Ama, işleri düşünce gene dönüp dolaşıp kürkçü dükkânına geliyorlar.

Hanife, tadından yenmeyen sesini bir kere daha duyurdu:

— Sadettin!... Böyle deme. Bunları sonra konuşuruz. Şimdi beni dinle. Burada bizi kimse işitemez.

— Kurbağalar var. Onlar duyar. Ama, konuşalım, duysalar da kimseye söyleyemezler.

— Sadettin. Mücevherlerimi çaldılar. Yirmi bin liralık mücevher!

Sadettin birdenbire başka bir adam oluvermişti. Detektiflik damarları kabarmıştı. Ellerini, yeleğinin kenarlarından soktu, kasıldı:

— Buranın bütün şüpheli işleriyle uğraşmağa memur detektif olmam hasebiyle bu işi ele almalıyım. Bu hırsızlığın ne zaman farkına vardınız hanımefendi?

— Elektrikler söner sönmez içime kurt düştü. Odama fırladım. Mücevher çekmecem sır olmuştu.

— Bir dakika durun, düşüneyim, bayan hazretleri!

Detektif Sadettin ,elini alnına götürdü. Kurbağalar, suyun dibinde mi nerede iseler, göze gözükmeden ötüyorlar, o bitmek bilmez vararak! vararak'larını, gazinodan akseden cazın nağmeriyle karıştırıyorlardı.

Nihayet, Sadettin, yıldıza bakan bir büyücü gibi, hükmünü verdi:

— Eli elektrik fenerli adam... Elektrik kontağını yapan adam.. Merdivende daktiloya çarpan adam, hep aynı adamdır. Bu aynı adam da sizin mücevherleri çalan hırsızdır!

Sadettin, karşısındakinin ağzını hayret ve takdirden bir karış açık bırakacağını umduğu bu kehanetin, tersine, Hanifeyi hiç de tesir altında bırakmadığını görünce, onun yerine kendisi hayret etti. Hanife:

— Evet, demişti, bunu ben de derhal anladım.

Detektif Sadettin, bu müşahedenin verdiği hayâl sukutu ile mahzun ve mahcup, şu suali sordu:

— Peki, bunu hemencecik düşündünüzse belki bir iz de bulmuşsunuzdur. Hırsızların âdetidir, öteberi çaldıkları yerde, ekseriya öteberi unuturlar. Meselâ parmak izi gibi, üstü markalı kol düğmesi gibi, kart vizit gibi şeyler. Yani araştırmaları kolaylaştıracak eşya. Hele parmak izi pek kıymetlidir. Parmak izi de görmediniz mi?

— Görmedim. Yalnız, çekmecemin durduğu yerde şunu buldum.

Hanifenin elinde bir kâğıt parçası vardı. Buruşuk bir küçük pusula. Onu Sadettin'e uzattı.

Detektif hemen alâkadar olmuştu. Aynı zamanda şaşırmıştı da:

— Hırsızlar, hırsızlık ettikleri yerde herşey bırakırlar ama, mektup bırakmak âdetleri değildir, dedi. Okuyalım, bakalım.

Okudu: Pusulada şu cümle yazılı idi: Bayan. Eğer zabıtaya şikâyette bulunacak olursanız, eğer takibata uğrayacak olursam, Abdullah bey, derhal, sizin Sadettin'le düşüp kalktığınızı haber alacaktır.

— Vay anasını! Bu herif bunu nereden öğrenmiş, yahu? Kim olduğunu yazısından da anlamak kabil değil. Makine ile yazmış kerata.

Hanife, alay etti:

— Ya! Demek ki buna dikkat ettin.

Sadettin, gayet ciddî cevap verdi:

— Benim gözümden hiç bir şey kaçmaz.

— Peki, bu yazının hangi makine ile yazıldığını da biliyor musun?

— Nereden bileyim?

— Sen bilmiyorsan ben sana söyleyivereyim. Kocamın çalışma odasında duran makine ile yazılmış. Çünkü makineyi ben tanırım, bir kusuru vardır. B harfi yassılmıştır. Bak, bu mektupta da B harfi yassı.

Sadettin:

— Evet farkına varmıştım, dedi.

Halbuki hiç bir şeyin farkına varmış değildi.

— Demek oluyor ki, hırsız içerden. Şu halde, araştırmalar kolay olacak. Herifi yakalayıp içeri tıkmak saat meselesi.

— Saat meselesi mi? Pusulayı okumadın galiba. Her şeyi kocama haber vereceğini söylüyor. Verirse ne yaparız?

Sadettin, böbürlendi:

— Tehlikeyi göze almadan bir şey yapılamaz.

— Kapı dışarı atılma tehlikesini de göze alman lâzım.

Sadettin kafasını kaşıdı. Bu lâf hiç hoşuna gitmemişti.

— Evet, dedi, haklısın. En iyisi, gene, hırsızla anlaşmak.

— Hırsızla anlaşmak mı? Ne demek o?

— Yani ,anan yahşi, baban vahşi falan diye.

— Gene anlamadım. İnsanın babasına vahşi deyince hakaret olmaz mı ayol?

— A canım, söz misali, yani... Vahşi demek, gene yahşi demektir. Her neyse, hırsızın gönlünü etmek lâzım demek istiyorum, yani.

— Ama, bunun için de hırsızı bulmak lâzım.

— Tamam! Hırsızın kim olduğunu ben biliyorum.

— Sahi mi? Kim?

— Elbet biliyorum Hiç şüphe yok, odur. O acaip halleri... O tuhaf tavırları... Sonra Zizi hanımla aşna fişneleri falan... Hepsi, evde mücevherat gibi yükte hafif, pahada ağır bir şey var mı diye anlamak için sizin daireye sokulmağa bahane.

— Nevresi demek istiyorsun, öyle mi?

— Ta kendisi! Hırsız başka kimse olamaz. Siz de benim kadar bilirsiniz ki böyle herifler, genç meraklısı kocakarıların mücevheratına musallat olurlar...

(Devamı var)

000358

Güzellik Banyonuzu....

Yeni PURO

GÜZELLİK SABUNU İLE YAPINIZ!

En lüks Amerikan sabunlarının ayarında olan YENİ PURO TUVALET SABUNU

- yepyeni bir formülle imal edilmiştir.
- cildinizin derinliklerine kadar nüfuz ederek yabancı maddeleri temizler.
- teninizi kadife gibi yumuşak, çiçek gibi taze yapar.
- en kısa zamanda Cazibe, Gençlik ve Güzelliğinizi arttırmayı garanti eder.

faal

BOL KÖPÜKLÜ - NEFİS KOKULU

Tuvalet Sabunu 100 de 100 saftır

106

TÜRKİYE İŞ BANKASI

YAVRULARINIZIN YARININI EMNİYETE ALMAK VAZİFENİZDİR!

Tarık Buğra

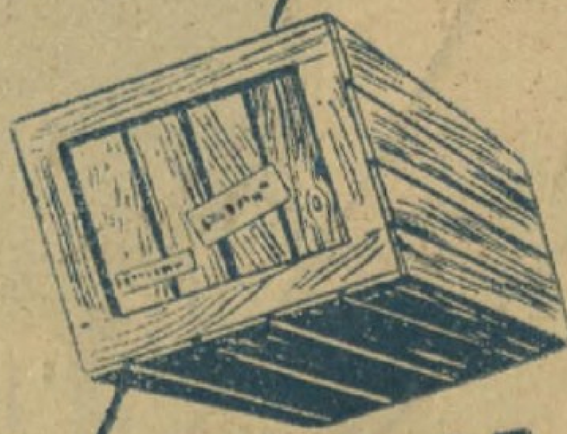
Yarın Diye Birşey Yoktur

★ Tarık Buğra okuyucularımızın severek tanıdığı genç ve mümtaz bir imzadır.

★ Bir araya topladığı hikâyeleri zevkle okuyacaksınız. Fiatı: 100 kuruş.

GÖNDERDİĞİNİZ MALI

SİGORTA EDİNİZ

İLANCILIK

TURAL

Öksürüğü Keser

ANADOLU

Anonim Türk Sigorta Şirketi

SERMAYESİ: 1.500.000, — Türk Lirası

YANGIN

KARA ve DENİZ NAKLİYATI

KAZA

HAYAT

sigortalarını en müsait şartlarla yapmak için sayın müşterilerinin emrine âmadedir.

Yurdun her tarafındaki İş ve Ziraat Bankaları Türkiyenin bu en eski ve en büyük Sigorta Şirketinin acenteleridir.

Telefonlar:	Santral	44653/2/1 ve 44659
	Müdür	44039
	Fen Müşaviri ve Ankara Şubesi	10109
	İkinci Müdür	43954
	Galata Bürosu	43949
	İzmir Bürosu	5915

Telgraf adresi: İmtiyaz—İstanbul

000359

Akbaba

— Ben de patrona bir yılbaşı hediyesi vermek istiyorum... Acaba ne takdim etsem?
— Kendini!...

000360